

HOA TỬ'Ỏ'NG DUNG

MÁI TÓC

thơ

NGUYỄN BẢN PHÁP VĂN

1963

Bản quyền HOA TƯỜNG DUNG

NGUYỄN TÁC :

LAMARTINE

VICTOR HUGO

ALFRED DE MUSSET

VERLAINE

RIMBAUD

HENRY DE RÉGNIER

MALLARMÉ

ÉMILE VERHAEREN

BEAUDELAIRE

SULLY PRUDHOMME

FRANÇOIS COPPÉE

VALÉRY

L' AUTOMNE

Salut, bois couronnés d'un reste de verdure !
Feuillages jaunissants sur les gazons épars !
Salut, derniers beaux jours ! le deuil de la nature
Convient à la douleur et plaît à mes regards.

Je suis d'un pas rêveur le sentier solitaire ;
J'aime à revoir encor, pour la dernière fois,
Ce soleil pâissant, dont la faible lumière
Perce à peine à mes pieds l'obscurité des bois.

Oui, dans ces jours d'automne où la nature expire,
A ses regards voilés je trouve plus d'attraits ;
C'est l'adieu d'un ami, c'est le dernier sourire
Des lèvres que la mort va fermer pour jamais.

Ainsi, prêt à quitter l'horizon de la vie,
Pleurant de mes longs jours l'espoir évanoui,
Je me retourne encor, et d'un regard d'envie
Je contemple ses biens dont je n'ai pas joui.

Terre, soleil, vallons, belle et douce nature,
Je vous dois une larme au bord de mon tombeau !
L'air est si parfumé ! la lumière est si pure !
Aux regards d'un mourant le soleil est si beau !

Je voudrais maintenant vider jusqu'à la lie
Ce calice mêlé de nectar et de fiel :
Au fond de cette coupe où je buvais la vie,
Peut-être restait-il une goutte de miel !

M ù A T H U

Này rừng cây còn lại chút xanh tươi,
Những chiếc lá vàng rơi đầy mặt cỏ !
Ngày đẹp cuối cùng ! thiên nhiên nức nở
Hòa theo niềm đau đớn trái tim tôi.

Tôi đổi mơ màng lối mòn cô đơn ;
Lần cuối cùng còn ngoái nhìn trở lại
Mặt nhật vũ vàng, ánh chiều tê tái
Qua lớp cây rừng mờ lướt bên chân.

Trong những ngày thu thiên nhiên hấp hối,
Vẻ mơ hồ làm say đắm lòng tôi ;
Ấy lời vĩnh biệt, nụ cười lần cuối
Trên môi yêu sẽ khép lại muôn đời.

Hồn sắp sửa rời chân trời cuộc sống,
Hy vọng tàn theo những tháng năm dài,
Tôi ngoảnh lại đưa mắt nhìn thềm muốn
Tuổi xuân qua chưa hưởng trọn một ngày.

Ôi lũng sâu, ôi thiên nhiên êm ái,
Ta nợ người giọt lệ trước mờ hoang !
Ánh sáng trong ngời ! Không gian thơm mãi !
Phút xuôi tay vùng dương đẹp vô vàn !

Tôi muốn uống đến vơi tàn giọt cuối
Ly tan hòa vị ngọt lẫn chua cay !
Trong đáy chén biết đâu không còn lại
Mật ngọt ngào vương hương sắc trần ai.

Peut-être l'avenir me gardait-il encore
Un retour de bonheur dont l'espoir est perdu !
Peut-être, dans la foule, une âme que j'ignore
Aurait compris mon âme, et m'aurait répondu !...

La fleur tombe en livrant ses parfums au zéphire ;
A la vie, au soleil, ce sont là ses adieux :
Moi, je meurs ; et mon âme, au moment qu'elle expire,
S'exhale comme un son triste et mélodieux.

Vì có thể tương lai còn đem trả
Hạnh phúc về, dù mộng ước tàn rơi !
Vì có thể, một linh hồn xa lạ
Hiếu hồn tôi và lên tiếng trả lời !...

Hoa phai rụng, gởi hương cho làn gió,
Cho cuộc đời, lời giã biệt thiên thu ;
Tôi khi chết, linh hồn lìa hơi thở
Thoat bay lên như một tiếng sầu u.

LE SOUVENIR

En vain le jour succède au jour,
Ils glissent sans laisser de trace ;
Dans mon âme rien ne t'efface,
O dernier songe de l'amour !

Je vois mes rapides années
S'accumuler derrière moi,
Comme le chêne autour de soi
Voit tomber ses feuilles fanées.

Mon front est blanchi par le temps ;
Mon sang refroidi coule à peine,
Semblable à cette onde qu'enchaîne
Le souffle glacé des autans.

Mais ta jeune et brillante image,
Que le regret vient embellir,
Dans mon sein ne saurait vieillir :
Comme l'âme, elle n'a point d'âge.

Non, tu n'as pas quitté mes yeux ;
Et quand mon regard solitaire
Cessa de te voir sur la terre,
Soudain je te vis dans les cieux.

Là, tu m'apparais telle encore
Que tu fus à ce dernier jour
Quand vers ton céleste séjour
Tu t'envolasa vec l'aurore.

K Ỷ N IỆ M

Ngày theo ngày, hư ảo,
Qua không để dấu chân ;
Trong hồn không phai nhạt
Giấc mơ nồng ái ân.

Tôi nhìn xem năm tháng
Chất chồng ở sau tôi,
Như gốc tùng nhìn ngắm
Lá quanh mình tàn rơi.

Tóc phai theo thời gian ;
Máu lạnh lòng tê tái,
Như làn hơi giá băng
Lưu cầm dòng suối chảy.

Nhưng ảnh hình thắm nở,
Yêu kiều do tiếc thương,
Trong tim không tàn ủa :
Còn mãi tựa linh hồn.

Em chẳng lìa mắt tôi ;
Khi tia nhìn đơn chiếc
Thôi nhìn em giữa đời,
Thấy em trên trời biếc.

Em vẫn còn hiển hiện
Như trong phút cuối cùng,
Hướng về nơi yên nghỉ,
Em bay theo vùng đông.

Ta pure et touchante beauté
Dans les cieux même t'a suivie ;
Tes yeux, où s'éteignait la vie,
Rayonnent d'immortalité !

Du zéphyr l'amoureuse haleine
Soulève encor tes longs cheveux ;
Sur ton sein leurs flots onduleux
Retombent en tresses d'ébène.

L'ombre de ce voile incertain
Adoucit encor ton image,
Comme l'aube qui se dégage
Des derniers voiles du matin.

Du soleil la céleste flamme
Avec les jours revient et fuit ;
Mais mon amour n'a pas de nuit.
Et tu luis toujours sur mon âme.

C'est toi que j'entends, que je vois,
Dans le désert, dans le nuage ;
L'onde réfléchit ton image ;
Le zéphyr m'apporte ta voix.

Tandis que la terre sommeille
Si j'entends le vent soupirer,
Je crois t'entendre murmurer
Des mots sacrés à mon oreille.

Si j'admire ces feux épars
Qui des nuits parsèment le voile,
Je crois te voir dans chaque étoile
Qui plaît le plus à mes regards,

Về diễm kiều thanh khiết
 Cũng theo em về trời ;
 Mắt em nguồn bất diệt
 Dù đã khép lại rồi !

Gió ân tình nhẹ thổi
 Còn nâng sợi tóc em ;
 Trên vù đồi buông thả
 Từng gợn sóng nhung đen.

Màn che mơ hồ ấy
 Làm dịu ảnh hình em,
 Như vùng đông vừa ló
 Sau sương phủ bình minh.

Đuốc lửa vùng kim ô
 Theo ngày đi, trở lại ;
 Nhưng tình không đậm mờ,
 Em rạng ngời mãi mãi.

Tôi lóng nghe, lặng nhìn
 Trên mây, trên đồi núi ;
 Làn nước in bóng hình ;
 Gió thoảng lời em nói.

Khi địa cầu yên nghỉ
 Tôi nghe gió thổi dài,
 Ngõ em đang thăm thẳm
 Lời nhiệm màu bên tai.

Khi nhìn muôn ánh lửa
 Gieo vãi giữa màn đêm,
 Trong mỗi vì tinh đầu
 Tưởng thấy dáng hình em.

Et si le souffle du zéphyre
M'enivre du parfum des fleurs,
Dans ses plus suaves odeurs
C'est ton souffle que je respire.

C'est ta main qui sèche mes pleurs,
Quand je vais, triste et solitaire,
Répandre en secret ma prière
Près des autels consolateurs.

Quand je dors, tu veilles dans l'ombre ;
Les ailes reposent sur moi ;
Tous mes songes viennent de toi,
Doux comme le regard d'une ombre.

Pendant mon sommeil, si ta main
De mes jours déliait la trame,
Céleste moitié de mon âme,
J'irais m'éveiller dans ton sein !

Comme deux rayons de l'aurore,
Comme deux soupirs confondus,
Nos deux âmes ne forment plus
Qu'une âme, et je soupire encore !

Và khi hơi gió mát
 Làm say theo ngàn hoa,
 Trong làn hương dịu ngát
 Thở hồn em chan hòa.

Tay em lau ráo lệ
 Phút tủi buồn cô đơn
 Giải bày lời ước nguyện
 Bên bàn thờ khuyển lợn.

Em hằng dang đôi cánh
 Bên giường giấc mơ say,
 Tay ban đầy mộng tưởng.
 Mắt nhìn tôi thơ ngây.

Ví dù em tháo cỡi
 Dây ràng buộc tháng ngày,
 Nửa linh hồn tôi hối,
 Bừng tỉnh giữa tay ai !

Như hai ánh bình minh,
 Hai làn hơi hòa thở,
 Hồn đôi ta kết liền,
 Tôi vẫn còn than thở !

ISCHIA

Le soleil va porter le jour à d'autres mondes ;
 Dans l'horizon désert Phébé monte sans bruit,
 Et jette, en pénétrant les ténèbres profondes,
 Un voile transparent sur le front de la nuit.

Voyez du haut des monts ses clartés ondoyantes
 Comme un fleuve de flamme inonder les coteaux,
 Dormir dans les vallons, ou glisser sur les pentes,
 Ou rejaillir au loin du sein brillant des eaux.

La douteuse lueur, dans l'ombre répandue,
 Teint d'un jour azuré la pâle obscurité,
 Et fait nager au loin dans la vague étendue
 Les horizons baignés par la molle clarté.

L'Océan, amoureux de ces rives tranquilles,
 Calme, en baisant leurs pieds, ses orageux transports,
 Et, pressant dans ses bras ces golfes et ces îles,
 De son humide haleine en rafraîchit les bords.

Du flot qui tour à tour s'avance et se retire
 L'œil aime à suivre au loin le flexible contour :
 On dirait un amant qui presse en son délire
 La vierge qui résiste et cède tour à tour.

Doux comme le soupir de l'enfant qui sommeille,
 Un son vague et plaintif se répand dans les airs :
 Est-ce un écho du ciel qui charme notre oreille ?
 Est-ce un soupir d'amour de la terre et des mers ?

TRÊN BÀI BIỂN

Vùng dương sẽ đưa ngày về cõi khác ;
Chân mây xa vành trăng mọc im lìm,
Len qua bóng tối dày, tung rải rác
Lớp màn trong trên vùng trán đêm đen.

Kia luồng sáng bay vờn trên đỉnh núi
Như dòng sông toàn lửa ngập lưng đồi,
Ngủ trong lũng, lướt đi bên sườn núi,
Chiếu ra xa từ lòng nước sáng ngời.

Ánh huyền ảo, trong màn đêm buông phủ,
Nhuộm màu xanh lên bóng tối nhạt mờ,
Làm lay động đặng xa trên sóng cả
Dãi chân trời dầm tẩm ánh nhung tơ.

Biển, tình nhân những bãi bờ yên tĩnh,
Hôn bàn chân cuồng loạn đứng say sưa,
Ghi trong cánh tay dài bao đảo, vịnh,
Thở làn hơi mát dịu suốt quanh bờ.

Của làn sóng khi lùi khi xô đến,
Mắt tra nhìn theo dõi nét mềm cong :
Như tình lang ôm ghi, cơn mê lịm,
Tắm thân ngà lúc cuồng, lúc lơ buông.

Dịu như tiếng thở dài em bé ngủ,
Giọng mơ hồ than vãn tỏa trên không :
Phải lời vọng tự trời say đắm phủ ?
Hơi thở dài tình ái của trùng dương ?

Il s'élève, il retombe, il renait, il expire,
Comme un cœur oppressé d'un poids de volupté ;
Il semble qu'en ces nuits la nature respire,
Et se plaint comme nous de sa félicité.

Mortel, ouvre ton âme à ces torents de la vie !
Reçois par tous les sens les charmes de la nuit :
A t'enivrer d'amour son ombre te convie ;
Son astre dans le ciel se lève et te conduit.

Vois-tu ce feu lointain trembler sur la colline ?
Par la main de l'Amour c'est un phare allumé ;
Là, comme un lis penché, l'amante qui s'incline
Prête une oreille avide aux pas du bien-aimé.

La vierge, dans le songe où son âme s'égare,
Soulève un œil d'azur qui réfléchit les cieux,
Et ses doigts au hasard errant sur sa guitare
Jettent aux vents du soir des sons mystérieux.

« Viens ! l'amoureux silence occupe au loin l'espace ;
Viens du soir près de moi respirer la fraîcheur !
C'est l'heure ; à peine au loin la voile qui s'efface
Blanchit en ramenant le paisible pêcheur.

« Depuis l'heure où ta barque a fui loin de la rive,
J'ai suivi tout le jour ta voile sur les mers,
Ainsi que, de son nid, la colombe craintive
Suit l'aile du ramier qui blanchit dans les airs.

Tiếng cát cao, rơi chìm, vang, lịm tắt,
 Như con tim dồn nén khối dề mê ;
 Đường như giữa đêm này thiên nhiên hát,
 Và than van nguồn diễm phúc siêu-kỳ.

Người hãy mở linh hồn ôm cuộc sống !
 Nhận trong tay quyến rũ của trời khuya :
 Rượu tình ái, bóng đêm mờ mờ đón,
 Và trăng sao chỉ nẻo lối đi về.

Người có thấy ánh lửa đời xa tắp ?
 Ấy hải đăng thấp bởi tay tình yêu ;
 Như đóa huệ lả cành, nàng cúi thấp
 Ghé nghiêng hồn nghe chân bước người yêu.

Nàng trinh nữ, mơ màng, hồn phiêu lạc,
 Ngược mắt xanh phản chiếu bóng mây trời,
 Và những ngón hững hờ trên phiếm ngọc
 Tung theo làn gió nhẹ tiếng chơi vơi :

« Nỗi im lặng bao trùm nơi xa vắng ;
 Đến thở làn hơi mát ở bên em !
 Đẳng xa thoáng cánh buồn nâu mờ lẫn
 Đưa trả về chàng ngư phủ hồn nhiên,

« Kể từ phút thuyền chàng rời xa bãi,
 Em suốt ngày theo dõi cánh bướm trôi,
 Như trong tổ, chim câu nằm lo ngại
 Dõi trên không cánh bạn trắng lưng trời.

« Tandis qu'elle glissait sous l'ombre du rivage,
J'ai reconnu ta voix dans la voix des échos ;
Et la brise du soir, en mourant sur la plage,
Me rapportait tes chants prolongés sur les flots,

« Quand la vague a grondé sur la côte écumante,
A l'étoile des mers j'ai murmuré ton nom ;
J'ai rallumé sa lampe, et de ta seule amante
L'amoureuse prière a fait fuir l'aquilon.

« Maintenant sous le ciel tout repose ou tout aime ;
La vague en ondulant vient dormir sur le bord,
La fleur dort sur sa tige, et la nature même
Sous le dais de la nuit se recueille et s'endort.

« Vois : la mousse pour nous tapissé la vallée ;
Le pampre s'y recourbe en replis tortueux,
Et l'haleine de l'onde, à l'oranger mêlée,
De ses fleurs qu'elle effeuille embaume mes cheveux.

« A la molle clarté de la voûte sereine
Nous chanterons ensemble assis sous le jasmin,
Jusqu'à l'heure où la lune, en glissant vers Misène,
Se perd en pâlisant dans les feux du matin ».

Elle chante ; et sa voix par intervalle expire,
Et, des accords du luth plus faiblement frappés,
Les échos assoupis ne livrent au zéphire
Que des soupirs mourants, de silences coupés.

« Khi thuyền chàng trôi êm trong bóng mát,
Em nghe qua lời đồng vọng tiếng chàng :
Ngọn gió chiều lịm dần trên bãi cát,
Thoảng đưa về khúc hát giữa trùng dương.

« Khi làn sóng bãi diên cuồng, gào thét,
Nhìn sao hôm em thầm gọi tên chàng ;
Khỏi tỏ ngọn đèn, mình em đơn chiếc
Lời kinh cầu xua gió bắc lùi tan.

« Và giờ đây dưới bầu trời ôm ấp ;
Sóng lượn êm đến ngủ dưới chân bờ.
Đóa hoa ngủ trên cành và tạo vật
Dưới màn đêm thiêm thiếp giấc say mơ.

« Chàng nhìn xem : lũng phủ đầy rêu biếc ;
Gốc nho nâu bể gập nhánh oằn cong,
Và hơi thở sóng dồn xen hương quít
Rụng từng hoa, pha mái tóc thơm nồng.

« Trong ánh sáng lả mềm trời êm ái
Ta cùng ca ngồi dưới bóng hoa nhài,
Cho đến phút trắng tà nghiêng đỉnh núi
Lần phai mờ trong ánh lửa trời mai !

Cô nàng hát, tiếng từng hồi nước nở
Theo nhịp đàn, yếu ớt thoảng đưa ngân
Lời đồng vọng lịm tàn, trao gởi gió
Hơi thở dài hấp hối, lặng im ngân.

Celui qui, le cœur plein de délire et de flamme,
A cette heure d'amour, sous cet astre enchanté,
Sentirait tout à coup le rêve de son âme
S'animer sous les traits d'une chaste beauté ;

Celui qui, sur la mousse, au pied du sycomore,
Au murmure des eaux, sous un dais de saphirs,
Assis à ses genoux, de l'une à l'autre aurore,
N'aurait pour lui parler que l'accent des soupirs ;

Celui qui, respirant son haleine adorée
Sentirait ses cheveux, soulevés par les vents,
Caresser en passant sa paupière effleurée,
Ou rouler sur son front leurs anneaux ondoyants ;

Celui qui, suspendant leurs heures fugitives,
Fixant avec l'amour son âme en ce beau lieu,
Oublierait que le temps coule encor sur ces rives,
Serait-il un mortel, ou serait-il un dieu ?...

Et nous, aux doux penchants de ces verts Élysées,
Sur ces bords où l'amour eût caché son Éden,
Au murmure plaintif des vagues apaisées,
Aux rayons endormis de l'astre élyséen,

Sous ce ciel où la vie, où le bonheur abonde,
Sur ces rives que l'œil se plaît à parcourir,
Nous avons respiré cet air d'un autre monde,
Élise !... Et cependant on dit qu'il faut mourir !

Ai là kẻ, tim chứa đầy mê đắm,
Giờ ái ân trong ánh sáng ảo huyền,
Bỗng cảm thấy từ hồn cơn mơ mộng
Thức trở mình bên vẻ đẹp trinh nguyên ;

Ai là kẻ, trên rêu, bên gốc vải,
Kề suối thì thầm, dưới đỉnh trời lam,
Quý trên gối, chiều qua chiều trở lại,
Nói cùng nàng bằng những giọng buồn than ;

Ai là kẻ, thở làn hơi ấm áp,
Nghe tóc mây, nâng theo ngọn gió đùa,
Thoảng đưa nhẹ gần riềm mi, ve vuốt
Hay trải dài trên trán những vòng tơ ?

Ai là kẻ ngăn thời gian thoảng biến,
Vời tình yêu ghi dấu chốn tươi xinh,
Quên ngày tháng trôi đi trên bờ biển,
Là phạm nhân hay là một thần linh ?...

Và đôi ta, bên triền đồi yêu diệu,
Trên bến bờ tình ái, chốn thần tiên,
Trong tiếng vỗ thì thầm lan sóng dịu,
Trong ánh mờ say ngủ mảnh trăng nghiêng ;

Dưới trời biếc đầy đầy nguồn hạnh phúc
Trên dải bờ mắt ưa lượn nhìn quanh,
Ta đã thở hơi gió lạnh cõi khác,
Em, thế mà, sao kiếp sống mong manh !

SOLEIL COUCHANT

Le soleil s'est couché ce soir dans les nuées.
Demain viendra l'orage, et le soir, et la nuit ;
Puis l'aube, et ses clartés de vapeurs obstruées ;
Puis les nuits, puis les jours, pas du temps qui s'enfuit !

Tous ces jours passeront ; ils passeront en foule
Sur la face des mers, sur la face des monts,
Sur les fleuves d'argent, sur les forêts où roule
Comme un hymne confus des morts que nous aimons.

Et la face des eaux, et le front des montagnes,
Ridés et non vieillis, et les bois toujours verts
S'iront rajeunissant ; le fleuve des campagnes
Prendra sans cesse aux monts le flot qu'il donne aux mers.

Mais moi, sous chaque jour corubant plus bas ma tête,
Je passe, et, refroidi sous ce soleil joyeux,
Je m'en irai bientôt, au milieu de la fête,
Sans que rien manque au monde immense et radieux !

CHIỀU TÀ

Mặt nhật chiều nay ngủ giữa mây
 Ngày mai giống bão, bóng đêm say
 Bình minh ghen giữa màn sương đục
 Những bước rời xa của tháng ngày.

Ngày tháng theo nhau lũ lượt trôi
 Trên làn bề thăm núi cao vời
 Trên giòng sông bạc trên rừng biếc
 Là chốn người thân gục ngã rồi.

Vùng trăn non cao, mặt nước dài
 Không già rừng mãi mãi xanh tươi
 Dòng sông uốn lượn qua đồng lúa
 Tuôn chảy không ngừng ra biển khơi.

Mái tóc ngày thêm phủ nặng sương
 Tôi qua rét buốt dưới vầng dương,
 Ra đi yến tiệc chưa tàn cuộc
 Thế giới nghìn thu vẫn dậy hường !

PUISQUE J'AI MIS MA LÈVRE...

Puisque j'ai mis ma lèvre à ta coupe encore pleine,
Puisque j'ai dans tes mains posé mon front pâli,
Puisque j'ai respiré parfois la douce haleine
De ton âme, parfum dans l'ombre enseveli ;

Puisqu'il me fut donné de t'entendre me dire
Les mots où se répand le cœur mystérieux,
Puisque j'ai vu pleurer, puisque j'ai vu sourire
Ta bouche sur ma bouche et tes yeux sur mes yeux ;

Puisque j'ai vu briller sur ma tête ravie
Un rayon de ton astre, hélas ! voilé toujours
Puisque j'ai vu tomber dans l'onde de ma vie
Une feuille de rose arrachée à tes jours,

Je puis maintenant dire aux rapides années :
— Passez ! passez toujours ! je n'ai plus à vieillir !
Allez-vous en avec vos fleurs toutes fanées ;
J'ai dans l'âme une fleur que nul ne peut cueillir !

Votre aile en le heurtant ne fera rien répandre
Du vase où je m'abreuve et que j'ai bien rempli.
Mon âme a plus de feu que vous n'avez de cendre !
Mon cœur a plus d'amour que vous n'avez d'oubli !

VÌ TA ĐÃ KÈ MÔI...

Vi ta đã kè môi gần chén ngọc
Trong tay em nghiêng vầng trán xanh xao
Vi ta đã thở làn hơi ấm áp
Tỏa từ hồn em phong nhụy ngọt ngào.

Vi ta đã từng lắng nghe em nói
Bao nhiêu lời tình ái quá nhiệm màu
Vi ta đã thấy em cười, em tủi
Môi trên môi, đáy nhìn đáy mắt sâu.

Vi ta đã thấy chói ngời trên trán
Ánh sao em ôi ! mãi mãi mờ xa
Vi ta đã thấy trên dòng kiếp sống
Một cánh hồng em rút xuống vì ta.

Nên giờ đây ta nói cùng năm tháng
— Cớ qua đi ta đâu sợ tuổi già
Cớ qua mãi với hoa tàn phai rụng
Trong linh hồn một đóa chẳng phai pha.

Cánh thời gian không thể làm rơi vãi
Nước mệnh bình ta uống chẳng hề vơi
Hồn ấp lửa nhiều hơn làn tro bụi
Tim mang tình nhiều hơn nỗi lãng phai.

CE QU'ON ENTEND SUR LA MONTAGNE

Avez-vous quelquefois, calme et silencieux,
Monté sur la montagne, en présence des cieux ?
Était-ce aux bords du Sund ? aux côtes de Bretagne ?
Aviez-vous l'océan au pied de la montagne ?
Et là, penché sur l'onde et sur l'immensité,
Calme et silencieux, avez-vous écouté ?

Voici ce qu'on entend : — du moins un jour qu'en rêve
Ma pensée abattit son vol sur une grève,
Et, du sommet d'un mont plongeant au gouffre amer,
Vit d'un côté la terre et de l'autre la mer,
J'écoutai, j'entendis, et jamais voix pareille
Ne sortit d'une bouche et n'émut une oreille.

Ce fut d'abord un bruit large, immense, confus,
Plus vague que le vent dans les arbres touffus,
Pleins d'accords éclatants, de suaves murmures,
Doux comme un chant du soir, fort comme un choc
d'armures,

Quand la sourde mêlée étreint les escadrons
Et souffle, furieuse, aux bouches des clairons.
C'était une musique ineffable et profonde,
Qui, fluide, oscillait sans cesse autour du monde,
Et dans les vastes cieux, par ses flots rajeunis,
Roulait élargissant ses orbes infinis,
Jusqu'au fond où son flux s'allait perdre dans l'ombre
Avec le temps, l'espace et la forme et le nombre.
Comme une autre atmosphère épats et débordé,
L'hymne éternel couvrait tout le globe inondé.

LỜI VỌNG ĐẦU NON

Bạn có bao giờ, trí thành thoi,
Trèo lên đầu núi, đối mây trời,
Trên bờ ải đạo, ven ghềnh đá,
Bên dưới triền non là biển cả,
Nghiêng mình trên sóng, đối xa khơi,
Lặng lẽ, trầm ngâm, ngồi lắng tai ?

Im nghe trong một ngày mơ mộng,
Trí nghĩ buông mình trên bãi lau,
Từ đỉnh non cao nhìn vực thẳm
Bên này bình địa, nọ ba đào,
Tôi nghe tiếng nói ai kỳ diệu,
Xúc động bờ tai, giọng nghẹn ngào,

Đầu tiên tiếng nói rộng, mơ hồ.
Như giữa cây rừng, hơi gió qua,
Âm vọng vang rền hay thủ thỉ,
Êm lời đêm phủ, mạnh gươm đưa,
Khi cơn hỗn chiến vây hàng ngũ.
Và thở hung tàn trên miệng loa.
Khúc nhạc xa vời và diễm ảo
Êm trôi bên cuộc đời, nghiêng đảo,
Trong bầu trời rộng, mãi non tơ,
Dàn trải âm ba chẳng bến bờ
Cho đến triều âm chìm bóng tối
Cùng không gian, thời gian, biên giới.
Như bầu không khí phủ chan hòa.
Địa cầu chìm giữa khúc sinh ca.

Le monde, enveloppé dans cette symphonie,
Comme il vogue dans l'air, voguait dans l'harmonie.
Et pensif, j'écoutais ces harpes de l'éther,
Perdu dans cette voix comme dans une mer.

Bientôt je distinguai, confuses et voilées,
Deux voix, dans cette voix l'une à l'autre mêlées,
De la terre et des mers s'épanchant jusqu'au ciel,
Qui chantaient à la fois le chant universel ;
Et je les distinguai dans la rumeur profonde,
Comme on voit deux courants qui se croisent sous l'onde.

L'une venait des mers ; chant de gloire ; hymne heureux !
C'était la voix des flots qui se parlaient entre eux ;
L'autre, qui s'élevait de la terre où nous sommes,
Était triste ; c'était le murmure des hommes ;
Et dans ce grand concert, qui chantait jour et nuit,
Chaque onde avait sa voix et chaque homme son bruit.
Or, comme je l'ai dit, l'océan magnifique
Épandait une voix joyeuse et pacifique,
Chantait comme la harpe aux temples de Sion,
Et louait la beauté de la création.
Sa clameur, qu'emportaient la brise et la rafale,
Incessamment vers Dieu montait plus triomphale,
Et chacun de ses flots que Dieu seul peut dompter,
Quand l'autre avait fini, se levait pour chanter.
Comme ce grand lion dont Daniel fut l'hôte,
L'océan par moments abaissait sa voix haute,
Et moi je croyais voir vers le couchant en feu,
Sous sa crinière d'or passer la main de Dieu.

Cependant, à côté de l'auguste fanfare,
L'autre voix comme un cri de coursier qui s'effare,
Comme le gond rouillé d'une porte d'enfer,

Thế giới vẫy trong lời nhạc ấy,
 Đường như trôi lướt giữa âm thanh.
 Nghĩ ngợi tôi ngồi nghe tiếng nói,
 Hồn hòa tan giữa biển mông mênh.

Tôi phân biệt rõ giữa mông lung,
 Hai tiếng hòa chung trong một tiếng,
 Từ đất, từ biển, tỏa lên không,
 Đồng ca khúc hát của vô cùng.
 Tôi phân biệt giữa cơn huyền ảo,
 Như thấy hai giòng khe nước trong.

Lời từ biển cả khúc ca vui !
 Ấy giọng thì trào làn sóng nước ;
 Lời dâng từ đất của loài người,
 Buồn bã lời nhân gian xao xác ;
 Và trong hòa điệu hát không ngại,
 Mỗi sóng một âm, người một lời.
 Như tôi vừa nói biển huy hoàng
 Phơi trải lời vui và bình an,
 Như trong điện thánh đàn say hát
 Ca ngợi vẻ yêu kiều tạo vật.
 Lời biển la gào gió cuốn đưa,
 Không ngừng dâng mãi khúc hoan ca,
 Những làn sóng vỗ tung rào rạt,
 Nổi tiếp theo nhau lên tiếng hát.
 Như thể hùm thiêng gặp chủ quen,
 Đại dương từng chặng giọng rơi chìm,
 Và tôi ngỡ thấy chân mây lửa,
 Sau dải bờm vàng tay tạo hóa.

Trong khi bên cạnh nhạc uy nghi,
 Lời nọ ngựa cuồng kêu hoảng hốt,
 Như lẽ cánh cửa chốn âm ty,

Comme l'archet d'airain sur la lyre de fer,
Grinçait ; et pleurs, et cris, l'injure, l'anathème,
Refus du viatique et refus du baptême,
Et malédiction, et blasphème, et clameur
Dans le flot tournoyant de l'humaine rumeur
Passaient comme le soir on voit dans les vallées
De noirs oiseaux de nuit qui s'en vont par volées.
Qu'était-ce que ce bruit dont mille échos vibraient ?
Hélas ! c'était la terre et l'homme qui pleuraient.

Frères ! de ces deux voix étranges, inouïes,
Sans cesse renaissant, sans cesse évanouies,
Qu'écoute l'Éternel durant l'éternité,
L'une disait : NATURE ! et l'autre : HUMANITÉ !

Alors je méditai ; car mon esprit fidèle,
Hélas ! n'avais jamais déployé plus grande aile ;
Dans mon ombre jamais n'avait lui tant de jour ;
Et je rêvai longtemps, contemplant tour à tour,
Après l'abîme obscur que me cachait la lame
L'autre abîme sans fond qui s'ouvrait dans mon âme.
Et je me demandai pourquoi l'on est ici,
Quel peut être après tout le but de tout ceci,
Qui fait l'âme, lequel vaut mieux d'être ou de vivre,
Et pourquoi le Seigneur, qui seul lit à son livre,
Mêle éternellement dans un fatal hymen
Le chant de la nature au cri du genre humain ?

Như thẻ dây đồng trên phiếm sắt,
 Gắt gỏng, bao lời kêu tiếng khóc,
 Rửa nguyên lãng mạ, lẫn than van,
 Chối từ cúu vớt, xua nâng đỡ,
 Trong sóng quay cuồng của thế gian
 Qua ngang như buổi chiều thung lũng,
 Những cánh chim rùng in vết bóng
 Tiếng gì âm vọng mãi vang ngân ?
 Ấy tiếng than buồn của thế nhân.

Bạn hỡi ! từ đôi lời ảo diệu,
 Không ngừng sống dậy với tàn phai,
 Mà đấng Miên Trường nghe vĩnh cửu
 Tiếng rằng : TẠO VẬT ! tiếng : NHÂN LOÀI !

Tôi ngồi suy tưởng, trí bình yên,
 Trải rộng linh hồn đôi cánh êm ;
 Trong bóng thâm u, ngày tỏa sáng ;
 Mơ màng suốt buổi, tôi chiêm ngắm
 Vực sâu đen tối sóng che ngăn
 Vực nọ vô biên mở giữa hồn.
 Tự hỏi vì sao mình hiện hữu,
 Cuộc đời, sẽ về đâu, tất cả,
 Linh hồn nên sống hoặc buông xuôi,
 Tạo hóa có gì trong sở ngọc,
 Nghìn thu hòa trộn cuộc trao lời :
 Khúc hát thiên nhiên, giọng khóc người ?

LA NUIT DE MAI

LA MUSE

Poète, prends ton luth et me donne un baiser ;
La fleur de l'églantier sent ses bourgeons éclore.
Le printemps naît ce soir ; les vents vont s'embraser,
Et la bergeronnette, en attendant l'aurore,
Aux premiers buissons verts commence à se poser.
Poète, prends ton luth et me donne un baiser.

LE POÈTE

Comme il fait noir dans la vallée !
J'ai cru qu'une forme voilée
Flottait là-bas sur la forêt.
Elle sortait de la prairie ;
Son pied rasait l'herbe fleurie :
C'est une étrange rêverie ;
Elle s'efface et disparaît.

LA MUSE

Poète, prends ton luth ; la Nuit, sur la pelouse,
Balance le Zéphyr dans son voile odorant.
La rose, vierge encor, se referme jalouse
Sur le frelan nacré qu'elle enivre en mourant.
Écoute ! tout se tait : songe à ta bien-aimée.

ĐÊM THÁNG NĂM

HỒN THƠ

Hãy nâng đàn, và hôn em, thi sĩ;
Hoa tường vi nghe chồi nụ vươn lên.
Mùa xuân đến đêm nay, hơi gió nhẹ;
Chim mục đồng mong ngóng ánh dương minh,
Trên bụi bờ xanh biếc đã nghiêng mình.
Hãy nâng đàn và hôn em, thi sĩ.

THI SĨ

Thung lũng tối âm u.
Bóng hình ai mờ ảo,
Thấp thoáng giữa rừng khuya,
Hiện ra từ đồng vắng,
Chân là trên cỏ hoa :
Giấc mơ màng quá lạ,
Phai nhòa rồi khuất xa.

HỒN THƠ

Nâng cao đàn ; Đêm về, trên cỏ mịn
Ru gió hiền trong khăn lụa nồng thơm.
Hồng trính bạch, tị hiềm ôm khép kín
Gã ong bầu hấp hối đắm say hương.
Nghe im lặng, tưởng mơ người yêu mến.

Ce soir, sous les tilleuls, à la sombre ramée
Le rayon du couchant laisse un adieu plus doux.
Ce soir, tout va fleurir : l'immortelle nature
Se remplit de parfums, d'amour et de murmure,
Comme le lit joyeux de deux jeunes époux.

LE POÈTE

Pourquoi mon cœur bat-il si vite ?
Qu'ai-je donc en moi qui s'agite
Dont je me sens épouvanté ?
Ne frappe-t-on pas à ma porte ?
Pourquoi ma lampe à demi morte
M'éblouit-elle de clarté ?
Dieu puissant ! tout mon corps frissonne.
Qui vient ? qui m'appelle ? — Personne.
Je suis seul ; c'est l'heure qui sonne ;
O solitude ! ô pauvreté !

LA MUSE

Poète, prends ton luth ; le vin de la jeunesse
Fermente cette nuit dans les veines de Dieu.
Mon sein est inquiet, la volupté l'opresse,
Et les vents altérés m'ont mis la lèvre en feu.
O paresseux enfant ! regarde, je suis belle.
Notre premier baiser, ne t'en souviens-tu pas,
Quand je te vis si pâle au toucher de mon aile,
Et que, les yeux en pleurs, tu tombas dans mes bras ?
Ah ! je t'ai consolé d'une amère souffrance !

Dưới hàng dương, trong vòm lá đen mờ
 Ánh chiều buông lời êm ái giã từ.
 Hoa sắp nở : cả thiên nhiên bất diệt
 Đầy hương lạ, tình yêu, lời tha thiết,
 Như trên giường hoan lạc, lửa yêu đương.

THI SĨ

Sao tim mình đập nhanh ?
 Có điều chi xao xuyến
 Làm tâm hồn hải kinh ?
 Đường như ai đập cửa ?
 Vì sao ánh đèn mờ
 Bỗng dưng ngồi chiếu tỏ ?
 Ôi thân tôi run rẩy.
 Ai đến ? Ai gọi ? — Không,
 Tôi một mình ; chuông điểm ;
 Ôi nghèo nàn, cô đơn !

HỒN THƠ

Mời thi sĩ nâng đàn, hương tuổi trẻ
 Đã lên men trong mạch máu Thần linh.
 Lòng xao động, niềm mê mẩn dồn nén,
 Gió cột đèn làm nóng bỏng môi em.
 Kẻ lười biếng, hãy nhìn em kiêu diễm,
 Nụ hôn đầu chàng tưởng nhớ gì chẳng,
 Khi tái nhợt chạm vào đôi cánh mỏng,
 Mắt lệ mờ, nghiêng lả xuống tay nâng ?
 Em khuyên dỗ nỗi đau buồn cay đắng :

Hélas ! bien jeune encor, tu te mourais d'amour.
Console-moi ce soir, je me meurs d'espérance ;
J'ai besoin de prier pour vivre jusqu'au jour.

LE POÈTE

Est-ce toi dont la voix m'appelle,
O ma pauvre Muse ! est-ce toi ?
O ma fleur ! ô mon immortelle !
Seul être pudique et fidèle
Où vive encor l'amour de moi !
Oui, te voilà, c'est toi, ma blonde,
C'est toi, ma maîtresse et ma sœur !
Et je sens, dans la nuit profonde,
De ta robe d'or qui m'inonde
Les rayons glisser dans mon cœur.

LA MUSE

Poète, prends ton luth ; c'est moi ; ton immortelle,
Qui t'ai vu cette nuit triste et silencieux,
Et qui, comme un oiseau que sa couvée appelle,
Pour pleurer avec toi descends du haut des cieux.
Viens, tu souffres, ami. Quelque ennui solitaire
Te ronge, quelque chose a gémé dans ton cœur ;
Quelque amour t'est venu, comme on en voit sur terre,
Une ombre de plaisir, un semblant de bonheur.
Viens, chantons devant Dieu, chantons dans tes pensées,
Dans tes plaisirs perdus, dans tes peines passées ;
Parlons, dans un baiser, pour un monde inconnu ;

Tuổi non tơ, chàng khổ lụy ân tình.
Đỗ khuyên em, đêm này, mơn hy vọng,
Nhờ nguyện cầu cho đến ánh dương minh.

THI SĨ

Phải chăng nàng gọi ta,
Ôi Hồn Thơ Kiều-mỹ,
Ôi bất diệt, bông hoa,
Kẻ tình tuyền chung thủy,
Nơi sống mỗi tình thơ !
Nàng, óng ả tóc mềm,
Nàng, tình nhân, em gái !
Cảm nghe trong màn đêm,
Từ áo vàng tung rải,
Tia sáng rọi vào tim.

HỒN THƠ

Mời thi sĩ nâng đàn ; em đã đến,
Giữa đêm nay, thấy chàng buồn, cảm tiếng,
Chim mẹ về cùng tổ nhỏ kêu thương
Khóc cùng chàng, em lia bỏ thiên cung.
Chàng đau khổ. Một nỗi buồn đơn vắng
Ray rứt chàng ; trái tim tình than vãn ;
Một tình duyên vừa gặp giữa trần ai ,
Một bóng hình hạnh phúc, thoáng yên vui.
Đến cùng em, ta ca dòng tâm tưởng,
Cuộc vui tàn, nỗi nhọc nhằn quá vắng ;
Kề môi hôn, đi tới nẻo trời xa ;

Éveillons au hasard les échos de ta vie,
Parlons-nous de bonheur, de gloire et de folie,
Et que ce soit un rêve, et le premier venu.
Inventons quelque part des lieux où l'on oublie ;
Partons, nous sommes seuls, l'univers est à nous.
Voici la verte Écosse et la brune Italie,
Et la Grèce, ma mère, où le miel est si doux,
Argos et Ptéléon, ville des hécatombes ;
Et Messa la divine agréable aux colombes ;
Et le front chevelu du Pélion changeant ;
Et le bleu Titarèse, et le golfe d'argent
Qui montre dans ses eaux, où le cygne se mire,
La blanche Oloossone à la blanche Camire.
Dis-moi, quel songe d'or nos chants vont-ils bercer ?
D'où vont venir les pleurs que nous allons verser ?
Ce matin, quand le jour a frappé ta paupière,
Quel séraphin pensif, courbé sur ton chevet,
Secouait des lilas dans sa robe légère,
Et te contait tout bas les amours qu'il rêvait ?
Chanterons-nous l'espoir, la tristesse ou la joie ?
Tremperons-nous de sang les bataillons d'acier ?
Suspendrons-nous l'amant sur l'échelle de soie ?
Jetterons-nous au vent l'écume du coursier ?
Dirons-nous quelle main, dans les lampes sans nombre
De la maison céleste, allume nuit et jour
L'huile sainte de vie et d'éternel amour ?
Crierons-nous à Tarquin : « Il est temps, voici l'ombre ! »
Descendrons-nous cueillir la perle au fond des mers ?
Mènerons-nous la chèvre aux ébéniers amers ?
Montrons-nous le ciel à la Mélancolie ?
Suivrons-nous le chasseur sur les monts escarpés ?

Trong tình cờ thức tỉnh bóng ngày qua,
Gọi hạnh phúc vinh quang hay rồ dại,
Ta đón nhận giấc mơ đầu hiện tới.
Hình dung cõi nào chìm giữa phai quên ;
Chúng ta đi vũ trụ sẵn dành riêng.
Này Ý-nâu, Tô Cách Lan xanh mượt,
Này Hy-Lạp, mẹ hiền, hoa mật ngọt,
Ptéléon, Argos, xứ điêu tàn ;
Thành Messa, bờ cầu trắng, dịu dàng ;
Pélion, tóc buông dài, cảnh sắc ;
Và xanh biếc Tita, bờ biển bạc
Phơi trên dòng, nghiêng soi bóng thiên nga,
Oloossone đối diện thành Camire.
Ta sẽ ru giấc mộng vàng nào nhỉ ?
Sẽ nhờ đâu khơi tìm nguồn suối lệ ?
Hồi mai khi ánh nắng lướt ngang mây,
Thiên thần nào nghiêng xuống trán mơ say,
Rũ hoa tử đinh hương tà áo trắng,
Thì thầm kể mối tình hằng mơ tưởng ?
Chúng ta ca hy vọng, nỗi vui buồn ?
Nhuốm máu đào giao chiến cảnh sa trường ?
Treo lơ lửng người tình trên giải lụa ?
Tung nước bọt ngựa kiêu hùng theo gió ?
Nói tay nào trên vô số đèn thiêng,
Chốn thiên đình thấp sáng suốt ngày đêm
Chất nhựa sống, nhựa tình yêu muôn thuở ?
Gọi Tarquin : « Đây đêm buồn nước nở. »
Tìm ngọc trai trong đáy biển mờ sâu ?
Dẫn nai hiền đến cạnh gốc sồi đau ?
Dâng tặng nỗi U buồn khung trời mở ?
Theo thiện xạ lên sườn non hiểm trở ?

La biche le regarde ; elle pleure et supplie ;
Sa bruylère l'attend ; ses faons sont nouveau-nés ;
Il se baisse, il l'égorge, il jette à la curée
Sur les chiens en sueur son cœur encor vivant.
Peindrons-nous une vierge à la joue empourprée,
S'en allant à la messe, un page la suivant,
Et d'un regard distrait, à côté de sa mère,
Sur sa lèvre entr'ouverte oubliant sa prière ?
Elle écoute en tremblant, dans l'écho du pilier,
Résonner l'éperon d'un hardi cavalier.
Disons-nous aux héros des vieux temps de la France
De monter tout armés aux créneaux de leurs tours
Et de ressusciter la naïve romance
Que leur gloire oubliée apprit aux troubadours ?
Vêtrons-nous de blanc une molle élégie ?
L'homme de Waterloo nous dira-t-il sa vie,
Et ce qu'il a fauché du troupeau des humains
Avant que l'envoyé de la nuit éternelle
Vint sur son terre vert l'abattre d'un coup d'aile
Et sur son cœur de fer lui croiser les deux mains ?
Clouons-nous au poteau d'une satire altière
Le nom sept fois, vendu d'un pâle pamphlétaire,
Qui, poussé par la faim, du fond de son oubli,
S'en vient, tout gelottant d'envie et d'impuissance,
Sur le front du génie insulter l'espérance
Et mordre le laurier que son souffle a sali ?
Prends ton luth ! Prends ton luth ! je ne peux plus me taire.
Mon aile me soulève au souffle du printemps,
Le vent va m'emporter ; je vais quitter la terre,
Une larme de toi ! Dieu m'écoute ; il est temps.

LE POÈTE

S'il ne te faut, ma sœur chérie,

Hương mẹ nhìn, dòng lệ ứa, van lơn ;
Rừng mong chờ ; bầy hương nhỏ còn non ;
Kẻ săn đuổi chẳng thương tình, hạ sát,
Quảng đàn chó trái tim còn hơi hóp.
Vẽ nên nàng trinh nữ má tươi đào
Đi lễ đền, thề nữ bước theo sau,
Mắt lơ đãng liếc nhìn, bên cạnh mẹ,
Quên lời nguyện trên môi hồng mở hé,
Sợ run nghe, qua âm hưởng thánh đường
Tiếng nhạc vàng chàng kỳ mã oai phong ?
Nói đến chuyện anh hùng thời xưa cũ
Giắt dao kiếm lên thành dương uy vũ
Làm tình duyên sống lại nét ngây thơ
Mà vinh quang còn lại giữa lời ca ?
Khoác bài thơ ai sầu làn vải trắng ?
Kể lại chuyện con người say chiến thắng,
Vung lưới liềm tàn hại đám sinh linh
Mãi đến khi sứ giả cõi vô hình
Dang cánh rộng, bên mờ xanh quật ngã,
Khoanh tay lại trên buồng tim sắt đá ?
Trên bài thơ châm biếm, đóng giăng đình
Cái tên buồn bảy lượt, kẻ vô danh,
Vì đói khát từ đây mờ quên lãng,
Lầy bầy đến, cùng tắc lòng thêm muốn
Chười lên nguồn hy vọng tràn tài năng,
Bám vinh quang làm vết bẩn dây sang ?
Nâng đàn lên, không thể nào im mãi.
Theo hơi thở mùa xuân, em trời dậy.
Gió đưa em lìa bỏ chốn trần ai.
Lệ chàng đâu ? ôi, giờ đã đến nơi.

THI SĨ

Nếu nàng chỉ thiết tha

Qu'un baiser d'une lèvre amie
Et qu'une larme de mes yeux,
Je te les donnerai sans peine ;
De nos amours qu'il te souviene,
Si tu remontes dans les cieux.
Je ne chante ni l'espérance
Je ne chante, ni le bonheur,
Hélas ! pas même la souffrance.
La bouche garde le silence
Pour écouter parler le cœur.

LA MUSE

Crois-tu donc que je sois comme le vent d'automne,
Qui se nourrit de pleurs jusque sur un tombeau,
Et pour qui la douleur n'est qu'une goutte d'eau ?
O poète ! Un baiser, c'est moi qui te le donne.
L'herbe que je voulais arracher de ce lieu,
C'est ton oisiveté ; ta douleur est à Dieu.
Quel que soit le souci que ta jeunesse endure,
Laisse-la s'élargir, cette sainte blessure
Que les noirs séraphins t'ont faite au fond du cœur ;
Rien ne nous rend si grands qu'une grande douleur.
Mais, pour en être atteint, ne crois pas, ô poète,
Que ta voix ici-bas doive rester muette.
Les plus désespérés sont les chants les plus beaux,
Et j'en sais d'immortels qui sont de purs sanglots.
Lorsque le pélican, lassé d'un long voyage,
Dans les brouillards du soir retourne à ses roseaux,
Ses petits affamés courent sur le rivage
En le voyant au loin s'abattre sur les eaux.

Đóa hôn trên môi nồng,
Giọt lệ đầy mắt biếc,
Ta trao tặng sẵn lòng.
Tình xưa xin nhớ tưởng
Khi quay về thiên cung.
Ta không ca hạnh phúc,
Vinh quang hay chờ mong,
Ôi, dù cả đau buồn.
Miệng giữ niềm câm lặng
Im nghe vắng tiếng lòng.

NÀNG THƠ

Em đâu phải làn gió thu chàng tưởng
Nuôi thân mình bằng nước mắt buồn thương,
Xem niềm đau bằng giọt lệ chảy suông ?
Đóa hôn đó, vì chàng em gửi tặng ;
Loài cỏ xấu em hằng mong ngăn cản
Ở nơi này là sự đứng ngời không.
Dù tuổi xuân chàng gặp nỗi lo buồn,
Hãy khơi rộng vết thương lòng cao quý
Mà thiên sử gây nên trong thần trí ;
Nỗi đau thương làm hùng vĩ tâm hồn.
Em xin chàng đừng giữ mãi niềm câm.
Những bài hát ai sầu thương vẫn đẹp,
Tiếng nước nở tạo nên lời trác tuyệt.
Chim bồ nông. sau một cuộc viễn hành,
Trong sương chiều, trở lại khóm lau xanh,
Bầy chim nhỏ chạy ra bờ đón đợi ;
Từ xa thấy chim mẹ về, cánh mỗi.

Déjà, croyant saisir et partager leur proie,
Ils courent à leur père avec des cris de joie
En secouant leurs becs sur leurs goîtres hideux.
Lui, gagnant à pas lents une roche élevée,
De son aile pendante abritant sa couvée,
Pêcheur mélancolique, il regarde les cieux.
Le sang coule à longs flots de sa poitrine ouverte ;
En vain il a des mers fouillé la profondeur :
L'Océan était vide et la plage déserte ;
Pour toute nourriture il apporte son cœur.
Sombre et silencieux, étendu sur la pierre,
Partageant à ses fils ses entrailles de père,
Dans son amour sublime il berce sa douleur,
Et, regardant couler sa sanglante mamelle,
Sur son festin de mort il s'affaisse et chancelle,
Ivre de volupté, de tendresse et d'horreur.
Mais parfois, au milieu du divin sacrifice,
Fatigué de mourir dans un trop long supplice,
Il craint que ses enfants ne le laissent vivant ;
Alors il se soulève, ouvre son aile au vent,
Et se frappant le cœur avec un cri sauvage,
Il pousse dans la nuit un si funèbre adieu
Que les oiseaux des mers désertent le rivage,
Et que le voyageur attardé sur la plage,
Sentant passer la mort, se recommande à Dieu.
Poète, c'est ainsi que font les grands poètes.
Ils laissent s'égayer ceux qui vivent un temps ;
Mais les festins humains qu'ils servent à leurs fêtes
Ressemblent la plupart à ceux des pélicans.
Quand ils parlent ainsi d'espérances trompées,
De tristesse et d'oubli, d'amour et de malheur,

Ngõ có mỗi đêm chia xẻ cùng nhau,
Chúng vây quanh mừng rỡ gọi lao nhao,
Những chiếc mỏ lay trên điều dị hợm.
Chim chậm rãi bước lên triền đá lớn
Dang cánh đầy che chở lũ chim non,
Mắt nhìn trời ngư phủ dáng mơ buồn.
Máu lai láng tuôn rơi từ mảnh ngực ;
Đáy biển sâu đã hoài công sạo lục :
Miền đại dương trống rỗng, bãi hoang vu,
Đem tim về nuôi sống lũ con thơ.
Vẻ buồn lạnh, giăng mình trên mồm đá,
Chia bày con bầu ruột gan rộng mở.
Trong tình yêu cao cả ủ niềm đau,
Đưa mắt nhìn đôi vú máu tuôn trào,
Rượu tử biệt, chim quy mình lão đảo,
Say khoái cảm, hải hùng và yêu dấu.
Song từng hồi đang buổi lễ hy sinh,
Không thể nào chịu mãi cuộc gia hình,
Chim trỗi dậy cánh dang cao trước gió
Đập vào tim, bằng tiếng kêu man rợ,
Vẳng trong đêm lời vĩnh biệt nào nề
Khiến chim trời vỗ cánh dạt bay đi,
Và lũ khách về khuya trên bãi biển
Ngỡ thấy bóng Tử thần qua, khẩn nguyện,
Hồi thi nhân, ấy đời sống thi nhân.
Đem niềm vui gieo vãi chốn dương trần
Nhưng tiếc rượu bày ra trong cuộc lễ
Thường chẳng khác tiệc chim Bồ Nông mẹ,
Khi nói lên nguồn hy vọng phỉnh phờ,
Niềm yêu đương, phai nhạt, nổi mong chờ,

Ce n'est pas un concert à dilater le cœur.
Leurs déclamations sont comme des épées :
Elles tracent dans l'air un cercle éblouissant,
Mais il y pend toujours quelque goutte de sang.

LE POÈTE

O Muse ! spectre insatiable,
Ne m'en demande pas si long.
L'homme n'écrit rien sur le sable
A l'heure où passe l'aquilon.
J'ai vu le temps où ma jeunesse
Sur mes lèvres était sans cesse
Prête à chanter comme un oiseau ;
Mais j'ai souffert un dur martyre
Et le moins que j'en pourrais dire
Si je l'essayais sur ma lyre
La briserait comme un roseau.

Ấy không hẳn dễ làm tìm nhẹ bớt.
Lời thơ họ như một làn gương vút,
Giữa không gian ghi thành nét sáng ngời,
Song đường gương còn vương máu hồng tươi.

THI SĨ

Ôi hình bóng không người
Xin đừng nấn nỉ mãi
Viết gì trên cát bụi
Khi gió lốc mờ bay.
Đã qua thời trẻ dại
Không ngừng trên môi say
Ca nổi lòng mê mải.
Giờ gặp phút đau buồn,
Phổ lên thành khúc hát,
E đập vỡ cung cầm.

LUCIE

Mes chers amis, quand je mourrai,
 Plantez un saule au cimetière.
 J'aime son feuillage éploré,
 La pâleur m'en est douce et chère,
 Et son ombre sera légère
 A la terre où je dormirai.

Un soir, nous étions seuls, j'étais assis près d'elle ;
 Elle penchait la tête et sur son clavecin
 Laissait, tout en rêvant, flotter sa blanche main,
 Ce n'était qu'un murmure : on eût dit les coups d'aile
 D'un zéphir éloigné glissant sur des roseaux
 Et éraignant, en passant, d'éveiller les oiseaux.
 Les tièdes voluptés des nuits mélancoliques
 Sortaient autour de nous du calice des fleurs.
 Les marronniers du parc et les chênes antiques
 Se berçaient doucement sous leurs rameaux en pleurs.
 Nous écoutions la nuit ; la croisée entr'ouverte
 Laissait venir à nous les parfums du printemps ;
 Les vents étaient muets, la plaine était déserte ;
 Nous étions seuls, pensifs, et nous avions quinze ans.
 Je regardais Lucie.— Elle était pâle et blonde.
 Jamais deux yeux plus doux n'ont du ciel le plus pur
 Sondé la profondeur et réfléchi l'azur.
 Sa beauté m'enivrait ; je n'aimai qu'elle au monde.
 Mais je croyais l'aimer comme on aime une sœur,
 Tant ce qui venait d'elle était plein de pudeur !
 Nous nous tûmes longtemps ; ma main touchait la sienne,
 Je regardais rêver son front triste et charmant,

TRINH NỮ

Bạn ơi, khi tôi chết,
 Trồng liễu cạnh mồ hoang ;
 Tôi yêu tàng lá rũ,
 Sắc xanh nhạt dịu dàng ;
 Bóng che sẽ nhẹ nhàng
 Trên nấm mồ tôi ngủ.

Đêm ấy tôi ngồi bên thiếu nữ ;
 Nàng nghiêng tóc suối xuống thân đàn ;
 Mơ màng, trôi lướt bàn tay nhỏ,
 Âm vọng đêm êm : cánh nhẹ nhàng
 Của gió len mình trong cỏ lau,
 Qua ngang, sợ làm chim thức giấc.
 Đê mê nồng ấm buổi đêm sâu
 Lăn quắt từ đài hoa tỏa ngát.
 Rặng dẻ hoa viên, từng cỏ xưa,
 Dịu dàng ru ngủ lá buồn mơ.
 Tôi nghe đêm tối, qua song cửa,
 Đưa lại mùi hương của tiết xuân ;
 Cơn gió làm 'thình, vườn quạnh quẽ,
 Một mình tư lự, tuổi mười lăm.
 Tôi nhìn thiếu nữ, tóc mơ vàng,
 Đôi mắt đêm êm trời điểm tuyết
 Dò độ xa vời, in sắc biếc ;
 Lòng tôi say đắm tấm dung nhan.
 Nhưng tôi yêu mến như em gái,
 Nàng dấu bao nhiêu vẻ thẹn thùng.
 Lặng yên mãi mãi, tay tìm nắm,
 Vòng trán huyền mơ đẹp nảo nùng.

Et je sentais dans l'âme, à chaque mouvement,
Combien peuvent sur nous, pour guérir toute peine,
Ces deux signes jumeaux de paix et de bonheur,
Jeunesse de visage et jeunesse de cœur.
La lune, se levant dans un ciel sans nuage,
D'un long réseau d'argent tout à coup l'inonda ;
Elle vit dans mes yeux resplendir son image ;
Son sourire semblait d'un ange : elle chanta.

. . . . .
Fille de la douleur, Harmonie ! Harmonie !
Langue que pour l'amour inventa le génie !
Qui nous vins d'Italie, et qui lui vins des cieux !
Douce langue du cœur, la seule où la pensée,
Cette vierge craintive et d'une ombre offensée,
Passe en gardant son voile et sans craindre les yeux !
Qui sait ce qu'un enfant peut entendre et peut dire
Dans tes soupirs divins, nés de l'air qu'il respire,
Tristes comme son cœur et doux comme sa voix ?
On surprend un regard, une larme qui coule ;
Le reste est un mystère ignoré de la foule,
Comme celui des flots, de la nuit et des bois !
Nous étions seuls, pensifs ; je regardais Lucie.
L'écho de sa romance en nous semblait frémir.
Elle appuya sur moi sa tête appesantie...
Sentais-tu dans ton cœur Desdemona gémir,
Pauvre enfant ? Tu pleurais ; sur ta bouche adorée
Tu laissas tristement mes lèvres se poser,
Et ce fut ta douleur qui reçut mon baiser.
Telle je t'embrassai, froide et décolorée,
Telle, deux mois après, tu fus mise au tombeau ;
Telle, ô ma chaste fleur ! tu t'es évanouie.

Tôi cảm trong hồn, từng cử động,
Chữa lành tất cả nỗi đau thương,
Dấu hiệu của bình yên, hạnh phúc,
Dung nhan xanh trẻ, đại linh hồn.
Vành trăng nhô giữa trời quang đãng,
Ánh bạc chan hòa chiếu nẻo xa ;
Hình ảnh nàng ngồi trong đáy mắt ;
Nụ cười thanh thoát ; vắng lời ca.

. . . . .
Xuất tự niềm đau, ôi Âm Thanh !
Ngôn ngữ dành riêng của ái tình !
Từ cõi trời cao đưa gởi xuống,
Dịu dàng lời nói của con tim,
Những lời duy nhất mà tư tưởng,
Trinh nữ mong manh sợ bóng hình,
Qua vói màn che không ngại thấy.
Ai hay lời của trẻ thơ ngây
Trong tiếng thở dài, hơi gió hây,
Dịu dàng buồn bã giọng mơ say ?
Thoáng gặp tia nhìn, dòng lệ chảy,
Còn lưa bi ẩn khó am tường.
Của đêm, sóng nước, của cây rừng !
Nghĩ ngợi, tôi ngồi nhìn thiếu nữ,
Còn nghe run rẩy khúc tình ca.
Nàng tựa vào tôi đầu trĩu nặng...
Vọng lời thương nữ, tim buồn mơ.
Em khóc ; Trên làn môi điểm lệ,
Buồn rầu tôi khẽ đặt môi hôn,
Mà em nhận lấy bằng đau thương,
Nhuối hôn em, gầy, nhọt nhọt,
Hai tháng sau em nằm nghĩa trang.

Ta mort fut un sourire aussi doux que ta vie,
Et tu fus rapportée à Dieu dans ton berceau.

. . . . .
Doux mystère du toit que l'innocence habite,
Chansons, rêves d'amour, rires, propos d'enfant,
Et toi, charme inconnu dont rien ne se défend,
Qui fis hésiter Faust au seuil de Marguerite,
Candeur des premiers jours, qu'êtes-vous devenus ?
Paix profonde à ton âme, enfant ! à ta mémoire !
Adieu ! ta blanche main sur le clavier d'ivoire,
Durant les nuits d'été, ne voltigera plus...

Mes chers amis, quand je mourrai,
Plantez un saule au cimetière.
J'aime son feuillage éploré,
La pâleur m'en est douce et chère,
Et son ombre sera légère
À la terre où je dormirai.

Ôi hoa trinh bạch đã phai tàn,
Chết đi như nụ cười êm ái.

. . . . .
Niềm bí ẩn mái nhà vô tội,
Lời ca, tình ái, chuyện thơ ngây,
Và em, quyến rũ duyên xanh trẻ
Làm ngập ngừng chân kẻ đắm say,
Trinh trắng xuân đầu, về nơi nao ?
Bình yên hoài niệm hồn em sâu.
Giã biệt ! tay ngà trên phiếm trắng
Không còn nhẹ lướt những đêm sao...

Bạn ơi, khi tôi chết.
Trông liễu cạnh mồ hoang ;
Tôi yêu tàng lá rũ,
Sắc xanh nhạt dịu dàng ;
Bóng che sẽ nhẹ nhàng
Trên nấm mồ tôi ngủ.

CHANSON D'AUTOMNE

Les sanglots longs
Des violons
De l'automne
Blessent mon cœur
D'une langueur
Monotone

Tout suffoquant
Et blême, quand
Sonne l'heure,
Je me souviens
Des jours anciens
Et je pleure.

Et je m'en vais
Au vent mauvais
Qui m'emporte,
De çà, de là,
Pareil à la
Feuille morte.

THU CA

Đàn thu thồn thức
Nảo nuốt ngân dài ;
Lòng tôi ray rứt
Nỗi buồn không phai.

Nghe tiếng diêm giờ,
Nghẹn ngào, tê tái,
Tưởng đến ngày xưa,
Tôi ngồi khóc mãi.

Tôi đi lang thang
Theo làn gió lạ,
Vật vờ đây đó
Như mảnh lá tàn.

ARIETTE

Il pleure dans mon cœur
Comme il pleut sur la ville,
Quelle est cette langueur
Qui pénètre mon cœur ?

O bruit doux de la pluie,
Par terre et sur les toits !
Pour un cœur qui s'ennuie
O le chant de la pluie !

Il pleure sans raison
Dans ce cœur qui s'écœure.
Quoi ! nulle trahison ?
Ce deuil est sans raison.

C'est bien la pire peine
De ne savoir pourquoi
Sans amour et sans haine
Mon cœur a tant de peine.

ĐOẢN CA

Lệ chảy trong lòng tôi
Như mưa rơi ngoài phố,
Nỗi chán chường nào đó
Đang len vào lòng tôi ?

Ôi tiếng mưa êm ái
Trên nền đất, mái nhà ;
Vội cõi lòng tê tái,
Ôi âm điệu trời mưa !

Lệ chảy chẳng nguyên do
Trong lòng đau quặn thắt,
Sao, nào ai phụ-bạc ?
Sầu này chẳng nguyên do.

Hình-khở nặng bao nhiêu
Nguồn cơn không thấu rõ
Không thù hận, không yêu
Sao lòng này u-khở.

SOLEILS COUCHANTS

Une aube affaiblie
 Verse par les champs
 La mélancolie
 Des soleils couchants.
 La mélancolie
 Berce de doux chants
 Mon cœur qui s'oublie
 Aux soleils couchants.
 Et d'étranges rêves,
 Comme des soleils
 Couchant sur les grèves,
 Fantômes vermeils,
 Défilent sans trêves,
 Défilent, pareils
 A des grands soleils
 Couchants sur les grèves.

HOÀNG HÔN

Bóng chiều nhạt yếu
Buông phủ cánh đồng
Nỗi buồn
Buổi hoàng hôn.
Nỗi buồn
Ru lời ca êm ái
Trái tim tôi khờ dại
Buổi hoàng hôn.
Và những giấc mơ lạ lùng,
Như những vùng dương
Ngủ trên bờ,
Bóng hình đỏ thắm,
Diễn qua không ngừng.
Diễn qua, như
Những vùng dương to lớn
Ngủ trên bờ.

LE CIEL EST PAR-DESSUS LE TOIT.

Le ciel est par-dessus le toit
Si bleu, si calme !
Un arbre par-dessus le toit
Berce sa palme.

La cloche dans le ciel qu'on voit
Doucement tinte.
Un oiseau sur l'arbre qu'on voit
Chante sa plainte.

Mon Dieu, mon Dieu, la vie est là,
Simple et tranquille.
Cette paisible rumeur- là
Vient de la ville.

— Qu'as-tu fait, ô toi que voilà
Pleurant sans cesse,
Dis, qu'as-tu fait, toi que voilà,
De ta jeunesse ?

NỀN TRỜI TRÊN MÁI

Nền trời giăng trên mái
Xanh thắm, bình yên sao.
Cành cây nghiêng trên mái
Tàng lá sẽ đưa chao.

Tháp chuông giữa trời xanh
Dịu dàng ngân tiếng nhỏ.
Con chim đậu trên cành
Ca mấy lời than thở.

Hỡi ơi, này cuộc sống
Yên tĩnh và đơn sơ.
Tiếng êm đêm xao động
Từ ngoài phố vắng đưa.

— Ôi người đã làm gì
Ngồi đây buồn khóc mãi
Nói, người đã làm gì
Trong quãng đời trẻ dại ?

NEVERMORE

Souvenir, souvenir, que me veux-tu ? L'automne
Faisait voler la grive à travers l'air atone,
Et le soleil dardait un rayon monotone
Sur le bois jaunissant où la bise détone.

Nous étions seul à seule et marchions en rêvant,
Elle et moi, les cheveux et la pensée au vent.
Soudain, tournant vers moi son regard émouvant :
« Quel fut ton plus beau jour ? » fit sa voix d'or vivant,

Sa voix douce et sonore, au frais timbre angélique.
Un sourire discret lui donna la réplique,
Et je baisai sa main blanche, dévotement.

— Ah ! les premières fleurs, qu'elles sont parfumées !
Et qu'il bruit avec un murmure charmant
Le premier « oui » qui sort de lèvres bien-aimées.

KHÔNG BAO GIỜ NỮA

Muốn gì ta, ôi kỷ niệm : Mùa thu,
Chim mi bay qua bầu trời tê tái
Và mặt trời soi ánh nắng lừa thừa,
Rừng úa vàng, gió lạnh lòng trời dấy.

Mình chúng tôi, chân dỗi bước mơ màng,
Tóc, trí nghĩ, tung theo làn gió quện.
Ngoảnh nhìn tôi, mắt nàng đầy sao xuyên,
Hỏi : ngày nào đẹp nhất của đời anh ?

Giọng nói êm đềm, tươi mát, thần tiên,
Tôi kín đáo mỉm cười không đáp lại,
Nàng tay trắng của nàng, hôn sùng bái.

Ôi những đóa hoa đầu hương tỏa ngát !
Lời thì thầm tuyệt diệu đến bao nhiêu
Tiếng « vâng » đầu trên môi của người yêu !

LE BATEAU IVRE

Comme je descendais des Fleuves impassibles,
Je ne me sentis plus guidé par les haleurs :
Des Peaux-Rouges criards les avaient pris pour cibles,
Les ayant cloués nus aux poteaux de couleurs.

J'étais insoucieux de tous les équipages,
Porteur de blés flamands ou de cotons anglais.
Quand avec mes haleurs ont fini ces tapages,
Les fleuves m'ont laissé descendre où je voulais.

Dans les clapotements furieux des marées,
Moi, l'autre hiver, plus sourd que les cerveaux d'enfants,
Je courus ! Et les péninsules démarrées
N'ont pas subi tohu-bohus plus triomphants.

La tempête a béni mes éveils maritimes.
Plus léger qu'un bouchon j'ai dansé sur les flots
Qu'on appelle rouleurs éternels de victimes,
Dix nuits, sans regretter l'œil niais des falots !

Plus douce qu'aux enfants la chair des pommes sures,
L'eau verte pénétra ma coque de sapin
Et des taches de vins bleus et des vomissures
Me lava, dispersant gouvernail et grappin.

THUYỀN SAY

Trôi xuôi theo những Dòng Sông phẳng lặng,
 Dân phu thuyền buông lỏng mặc thân tôi :
 Mọi Da đỏ bắt họ làm bia đạn,
 Giăng trần truồng lên dãy cột tô vôi.

Không lưu ý lũ tùy tùng đưa tiễn,
 Chở lúa mì lam, bông vải nước Anh,
 Lờ huyền não cùng phu thuyền khuất biển,
 Xuôi Dòng êm thân trôi dạt mặc tình.

Trong tiếng vỗ ngọn triều bừng nổi giận,
 Đông qua còn cảm nín óc thơ ngây,
 Tôi mãi chạy ! đảo vượn ngoài khơi rộng,
 Cảnh xôn xao không vì nổi say này.

Cơn bão tố tưới nhuần giờ tỉnh giấc.
 Bước nhẹ nhàng ca múa giữa trùng dương,
 Chấn thu hút muôn đời thân vùi dập,
 Suốt mười đêm không nuốt ngọn đèn sương.

Như vị táo ngọt ngào môi em nhỏ,
 Làn nước xanh dần thấm vỏ thân từng,
 Những vết rượu xanh nhờn, đồ ói mửa
 Rửa thân tôi, neo lái vãi rơi tung.

Et dès lors, je me suis baigné dans le Poème
De la Mer, infusé d'astres, et lactescent,
Dévorant les azurs verts ; où, flottaison blême
Et ravie, un noyé pensif parfois descend ;

Où, teignant tout à coup les bleuités, délires
Et rythmes lents sous les rutillements du jour,
Plus fortes que l'alcool, plus vastes que nos lyres,
Fermentent les rousseurs amères de l'amour !

Je sais les cieux crevant en éclairs, et les trombes
Et les ressacs et les courants : je sais le soir,
L'Aube exaltée ainsi qu'un peuple de colombes,
Et j'ai vu quelquefois ce que l'homme a cru voir !

J'ai vu le soleil bas, taché d'horreurs mystiques
Illuminant de longs figements violets,
Pareils à des acteurs de drames très antiques
Le flots roulant au loin leurs frissons de volets !

J'ai rêvé la nuit verte aux neiges éblouies,
Baiser montant aux yeux des mers avec lenteurs,
La circulation des sèves inouïes,
Et l'éveil jaune et bleu des phosphores chanteurs !

J'ai suivi, des mois pleins, pareille aux vacheries
Hystériques, la houle à l'assaut des récifs,
Sans songer que les pieds lumineux des Maries
Pussent forcer le mufle aux Océans poussifs !

Và từ đó đắm mình trong Tiếng Hát
Của Trùng Dương, ngửa uống ánh sao mờ,
Ghi nước biếc nơi bình bông trôi giạt
Xác trầm mình, suy tưởng, trán bơ vơ.

Nơi bông nhuộm ánh xanh, niềm sảng khoái,
Điều khoan thai trong ánh nắng bình minh,
Nồng hơi rượu, xa giọng đàn lan trái,
Dậy men say mùi mặn chát ân tình!

Tôi đã rõ từng trời loè lửa chớp,
Đột sóng cồn, lạch nước, suối rồng phun,
Lúc chiều xuống, lúc Vũng Hồng cánh rợp,
Đã từng xem nhiều cảnh tượng lạ lùng.

Tôi đã thấy mặt trời tà thần bí
Từng dài dài đông đặc tím không trung
Như sâu khấu thời xưa, đoàn kịch sĩ,
Sóng lượn xa vời, liếp cửa gợn rung.

Đã từng mơ những đêm xanh ngời tuyết,
Hôn dịu dàng dâng lên mắt trùng dương,
Nhựa tuần hoàn vị ngọt ngào bất tuyệt,
Lời ca xanh bùng dậy ánh lân quang!

Từng theo dõi, suốt tháng trường, sóng cả
Mải chạy cuồng điên, đột kích đá ngầm,
Không cần nghĩ gót chân ngời núi đá
Trước mồm thở dồn có thể đưa ngăn.

J'ai heurté, savez-vous, d'incroyables Florides
Mêlant aux fleurs des yeux de panthères à peaux !
D'hommes ! Des arcs-en-ciel tendus comme des brides
Sous l'horizon des mers, à de glauques troupeaux !

J'ai vu fermenter les marais énormes, nasses
Où pourrit dans les joncs tout un Léviathan
Des écroulements d'eaux au milieu des bonaces,
Et les lointains vers les gouffres cataractant !

Glaciers, soleils d'argent, flots nacreux, cieux de braises
Échouages hideux au fond des golfes bruns
Où les serpents géants dévorés des punaises
Choient, des arbres tordus, avec de noirs parfums !

J'aurais voulu montrer aux enfants ces dorades
Du flot bleu, ces poissons d'or, ces poissons chantants,
— Des écumes de fleurs ont bercé mes dérades
Et d'ineffables vents m'ont ailé par instants.

Parfois, martyr lassé des pôles et des zones,
La mer dont le sanglot faisait mon roulis doux
Montait vers moi ses fleurs d'ombre aux ventouses jaunes
Et je restais, ainsi qu'une femme à genoux...

Presque île, ballottant sur mes bords les querelles
Et les fientes d'oiseaux clabaudes aux yeux blords.
Et je voguais, lorsqu'à travers mes liens frêles
Des noyés descendaient dormir, à reculons !...

Từng va chạm xứ hoang đường quái gở
Bên hoa hồng xen mắt giống hùm mang
Những vòng cầu giăng tựa hồ cương ngựa
Đằng chân trời ghi giữ lũ muông lam.

Thấy lên men những bãi lầy lớn rộng
Loài cá voi chết rũ dưới bờ lau
Nước sụt đồ nơi nghìn trùng phẳng lặng
Ngoài khơi xa, xuống vực, chảy sôi dào !

Trời thiêu đốt, băng hà, vùng nhật trắng !
Buổi sa lầy kinh tởm vịnh rêu nâu
Loài rắn lớn khắp mình dòi đục cần
Mùi khét đen, rơi xuống tự nhàn cao.

Tôi muốn chỉ cá hồng cho em bé
Giữa dòng xanh, ca hát, vẫy vàng tươi
— Hoa nước bọt diu đưa lần vượt bề
Gió mê hồn thổi hạt cánh bướm trôi.

Thân khô ải chán chương miền địa cực
Điều êm dềm, thồn thức biển ru tôi
Hoa bóng tối dính vôi vàng trôi ngược
Tôi ghèngh lên như thiếu phụ đang ngồi.

Đảo lắt lay, bên triền lời cãi cộ
Phần loài chim riu rít mắt vàng nâu,
Tôi bơi mãi, ngang qua thừng mảnh nhỏ
Xác trăm mình trôi xuống ngủ lụi sau.

Or moi, bateau perdu sous les cheveux des anses,
Jeté par l'ouragan dans l'éther sans oiseau,
Moi dont les Monitors et les voiliers des Hanses
N'auraient pas repêché la carcasse ivre d'eau ;

Libre, fumant, monté de brumes violettes,
Moi qui trouais le ciel rougeoyant comme un mur
Qui porte, confiture exquise aux bons poètes,
Des lichens de soleil et des morves d'azur ;

Qui courais, taché de lunules électriques,
Planche folle, escorté des hippocampes noirs ;
Quand les juillets faisaient crouler à coups de triques
Les cieux ultramarins aux ardents entonnoirs ;

Moi qui tremblais, sentant geindre à cinquante lieues
Le rut des Béhémots et les Maelstroms épais,
Fileur éternel des immobilités bleues,
Je regrette l'Europe aux anciens parapets !

J'ai vu des archipels sidéraux ! et des îles
Dont les cieux délirants sont ouverts au vogueur :
— Est-ce en ces nuits sans fond que tu dors et t'exiles,
Million d'oiseaux d'or, ô future Vigueur ? —

Mais, vrai, j'ai trop pleuré ! Les Aubes sont navrantes.
Toute lune est atroce et tout soleil amer :
L'âcre amour m'a gonflé de torpeurs enivrantes.
O que ma quille éclate ! O que j'aille à la mer !

Thuyền mai một dưới rong dài vũng lặng
Gió mưa đùa ra giữa chốn hư vô
Tàu thương mãi cũng như tàu chiến trận
Cưu mang chi thân dầm nước hải hồ.

Trôi phiêu lãng, lên hơi, mù phủ biếc,
Chọc trời mây thắm đỏ tựa như thành,
Mang những món thi nhân hăng yến tiệc :
Rêu mặt trời và mũi giải nền xanh.

Mê mãi chạy, hào quang ngời lồ đỏ,
Ván cuồng điên, bày trâu nước dẫn đường,
Khi tháng bảy vút roi đôn quật đỏ
Tầng trời xanh xuống phều ngút lên hương.

Tôi run rẩy nghe réo ngoài mươi dặm
Cơn động tình loài Thủy Quái gào la,
Thân rong ruổi muôn đời vùng nước lặng
Lòng ngùi thương mái cũ đất quê xưa.

Tôi đã thấy những cù lao tinh tú
Trời si mê mở đón kiếp lang thang :
— Đêm mù mịt, Niềm Say nằm thiếp ngủ,
Phải là người, ôi nghìn cánh chim vàng ? —

Tôi đã khóc, Bình Minh về thăm đạm
Trắng é chề, mặt nhật dầm chua cay :
Tình gắt gỏng căng đầy hồn mê đắm.
Vỡ tung ra ! chìm lỉm tấm thân này !

Si je désire une eau d' Europe, c'est la flache
Noire et froide où vers le crépuscule embaumé
Un enfant accroupi plein de tristesses, lâche
Un bateau frêle comme un papillon de mai.

Je ne puis plus, baigné de vos langueurs, ô lames
Enlever leur sillage aux porteurs de cotons,
Ni traverser l'orgueil des drapeaux et des flammes,
Ni nager sous les yeux horribles des pontons.

Nước lục địa, xin riêng phần vũng nhỏ
Đen, lạnh lùng, chiều xuống thoảng đưa hương,
Dáng sầu muộn, em bé ngồi buồn thả
Thuyền mong manh như cánh bướm tàn xuân.

Tôi không thể, giữa vời từng ngày ngắt,
Xóa đường cày rẽ sóng chiếc thuyền bông ;
Bơi qua dưới những ngọn cờ kiêu dật,
Những cầu tàu dương mắt vọ ngồi trông.

QUATRAIN

L'étoile a pleuré rose au cœur de tes oreilles,
L'infini roulé blanc de ta nuque à tes reins ;
La mer a perlé rousse à tes mammes vermeilles.
Et l'homme saigné noir à ton flanc souverain.

BỐN CÂU

Sao khóc hồng giữa tai em
Vô biên trái trắng qua miền lưng thon
Biển gieo đời thắm hạt nồng
Ta nằm mê lịm giữa dòng dào nguyên.

SENSATION

Par les soirs bleus d'été, j'irai dans les sentiers,
Picoté par les blés, fouler l'herbe menue :
Rêveur, j'en sentirai la fraîcheur à mes pieds.
Je laisserai le vent baigner ma tête nue.

Je ne parlerai pas, je ne penserai rien :
Mais l'amour infini me montera dans l'âme,
Et j'irai loin, bien loin, comme un bohémien,
Par la Nature, — heureux comme avec une femme.

CẢM GIÁC

Những chiều biếc mùa hè, theo lối nhỏ
Dẫm trên làn cỏ mịn lúa đùa lay
Trí mơ mộng, chân dẫm sương ướt phủ
Mặc gió vờn trên mái tóc mềm bay.

Tôi không nói tiếng nào, không tư lự
Nhưng tình yêu dâng tràn ngập trong hồn
Và đi mãi, xa vời, đời lãng tử,
Say Thiên nhiên như gần gũi người thương.

LA COLLINE

Cette colline est belle, inclinée et pensive ;
Sa ligne sur le ciel est pure à l'horizon
Elle est un de ces lieux où la vie indécise
Voudrait planter sa vigne et bâtir sa maison.

Nul pourtant n'a choisi sa pente solitaire
Pour y vivre ses jours, un à un, au penchant
De ce souple coteau doucement tutélaire
Vers qui monte la plaine et se hausse le champ.

Aucun toit n'y fait luire, au soleil qui l'irise
Ou l'empourpre dans l'air du soir ou du matin,
Sa tuile rougeoyante ou son ardoise grise...
Et personne jamais n'y fixa son destin...

De tous ceux qui passant, un jour, devant la grâce
De ce site charmant et qu'ils auraient aimé,
En ont senti renaître en leur mémoire lasse
La forme pacifique et le songe embaumé.

C'est ainsi que chacun rapporte du voyage,
Au fond de son cœur triste et de ses yeux en pleurs,
Quelque vaine, éternelle et fugitive image
De silence, de paix, de rêve et de bonheur.

Mai sur la pente verte et lentement décline,
Qui donc plante sa vigne et bâtit sa maison ?
Hélas ! et la colline inclinée et pensive
Avec le souvenir demeure à l'horizon.

NGỌN ĐỒI

Đồi đẹp nằm nghiêng mình mặc tưởng
In hình thanh quý phía trời xa,
Nơi dành cho cuộc đời phiêu lãng
Đến khản vườn dâu dựng mái nhà.

Tuy thế nào ai lựa ngọn đồi
Mặc dòng năm tháng lững lờ trôi
Bên sườn yều điệu và ôm ấp,
Đồng ruộng vươn lên lúa chín ngời.

Không một mái nhà phơi dưới nắng
Ủng hồng nhuộm tía lúc chiều mai,
Ngói lam hay ngói hồng tươi thắm.
Chẳng kể về đây định cuộc đời.

Ai đã nhìn xem vẻ mỹ miều
Khung trời say đắm, đã thương yêu,
Thấy bừng sống lại trong tâm tri
Hình dáng bình yên, mộng điểm kiêu.

Mỗi người mang tự cuộc phiêu du,
Trong đáy lòng đau mắt lệ mờ
Hình ảnh hư huyền song vĩnh viễn :
Yên lành, hạnh phúc, đẹp, nên thơ.

Nhưng bên sườn biếc nghiêng thoải thoải
Ai khản vườn dâu, dựng mái nhà ?
Và thế, ngọn đồi nằm nghỉ ngơi
Với niềm kỷ niệm phía trời xa.

ODELETTE

Un petit roseau m'a suffi
Pour faire frémir l'herbe haute
Et tout le pré
Et les doux saules
Et le ruisseau qui chante aussi ;
Un petit roseau m'a suffi
A faire chanter la forêt.

Ceux qui passent l'ont entendu
Au fond du soir, en leurs pensées,
Dans le silence et dans le vent,
Clair ou perdu,
Proche ou lointain...
Ceux qui passent, en leurs pensées,
En écoutant, au fond d'eux-mêmes
L'entendront encore et l'entendent
Toujours qui chante.

Il m'a suffi
De ce petit roseau cueilli
A la fontaine où vint l'Amour
Mirer, un jour,
Sa face grave
Et qui pleurait,
Pour faire pleurer ceux qui passent
Et trembler l'herbe et frémir l'eau ;
Et j'ai, du souffle d'un roseau,
Fait chanter toute la forêt.

ĐOẢN CA

Tôi chỉ cần ngọn lau
Đủ làm lay bờ cỏ
Và suốt cánh đồng nâu,
Và những nhánh liễu rủ,

Tôi chỉ cần ngọn lau
Làm ca hát rừng sâu.

Ai qua từng im nghe
Trong lòng chiều, trong trí,
Trong yên lặng, gió về,
Rõ ràng hay thủ thỉ,
Gần gũi hay xa xăm...
Ai qua, bằng tâm trí,
Im nghe tự đáy lòng
Sẽ còn nghe như thế
Nghe ca mãi không ngừng.

Tôi chỉ cần ngọn lau
Ngắt bên dòng suối đại
Nơi Tình yêu, một buổi
Soi khuôn mặt sầu đau
Và để dòng lệ chảy,
Làm nhỏ lệ người qua
Làm lung linh bờ cỏ,
Bằng hơi lau, nhẹ thở,
Tôi khiến rừng reo ca.

LE JARDIN MOUILLÉ

La croisée est ouverte ; il pleut
Comme minutieusement
A petit bruit et peu à peu,
Sur le jardin frais et dormant ;

Feuille à feuille, la pluie éveille
L'arbre poudreux qu'elle verdit ;
Au mur, on dirait que la treille
S'étire d'un geste engourdi.

L'herbe frémit, le gravier tiède
Crépite, et l'on croirait là-bas
Entendre sur le sable et l'herbe
Comme d'imperceptibles pas.

Le jardin chuchote et tressaille,
Furtif et confidentiel ;
L'averse semble maille à maille
Tisser la terre avec le ciel.

Il pleut, et, les yeux clos, j'écoute,
De toute la pluie à la fois,
Le jardin mouillé qui s'égoutte
Dans l'ombre que j'ai faite en moi.

MƯA VƯỜN

Ngồi yên bên cửa sổ ;
Ngoài trời mưa lâm râm
Èm êm từng tiếng nhỏ,
Vườn tươi mát lặng thẳm.

Mưa rơi, lay từng lá,
Nhuộm xanh những tàng cây ;
Bên tường hoa nhẹ thở
Trở mình giấc mơ say,

Cỏ xao, sỏi reo hát,
Nơi kia dường như nghe
Trên lau, trên bờ cát
Chân ai bước rụt rè.

Vườn thì thảo, run rẩy,
Lời thầm lén, thở than
Màn mưa đưa từng sợi
Đất với trời liền đan.

Mắt nhắm nghiền, im nghe,
Cùng trời mưa một lượt,
Vườn đầm đìa nhỏ giọt
Trong bóng tối hồn mê.

L'AZUR

De l'éternel azur la sereine ironie
 Accable, belle indolemment comme les fleurs,
 Le poète impuissant qui maudit son génie
 A travers un désert stérile de Douleurs.

Fuyant, les yeux fermés, je le sens qui regarde
 Avec l'intensité d'un remords atterrant
 Mon âme vide. Où fuir ? Et quelle nuit hagarde
 Jeter, lambeaux, jeter sur ce mépris navrant ?

Brouillards, montez ! versez vos cendres monotones
 Avec de longs haillons de brume dans les cieux
 Qui noiera le marais livide des automnes
 Et bâtissez un grand plafond silencieux !

Et toi, sors des étangs léthéens et ramasse
 En t'en venant la vase et les pâles roseaux ;
 Cher Ennui, pour boucher d'une main jamais lasse
 Les grands trous bleus que font méchamment les oiseaux.

Encor ! que sans répit les tristes cheminées
 Fument, et que de suie une errante prison
 Éteigne, dans l'horreur de ses noires trainées
 Le soleil de mourant jaunâtre à l'horizon !

— Le ciel est mort — Vers toi, j'accours ! donne, ô matière,
 L'oubli de l'Idéal cruel et du Péché
 A ce matyr qui vient partager la litière
 Où le bétail heureux des hommes est couché.

XANH

Niềm chế riều của nền xanh vĩnh viễn
 Trữ nặng hồn thi sĩ, đẹp thờ ơ,
 Kẻ bất lực rửa nguyên tài thơ thiền
 Qua suốt miền căn cõi đất Sầu tư.

Ta trốn chạy, mắt nhắm nghiền, cảm thấy
 Như có niềm tiếc hận đuổi theo sau
 Nhìn soi mới — Trốn đâu hồn trống trải ?
 Che nổi khinh khi bằng mảng tối nào ?

Hỡi sương khói, hãy dâng cao, tung rải
 Mù lê thê rách nát giữa trời xanh
 Làm chìm lìm mặt hồ thu tẻ tái
 Dựng xây lên khung trần lớn yên lành.

Và người nữa, ra khỏi đầm quên lãng
 Đem bùn nhơ cùng lau sậy xanh xao,
 Hỡi phiền muộn, bàn tay không biết nắn,
 Lấp lỗ tròn xanh chim khoét hỗn hào.

Những luồng khói bốc cao, đừng tản mất,
 Ngôi nhà tù tối ám bước bơ vơ
 Trong vệt đen dài hải hùng, hãy tắt
 Mặt trời vàng hấp hối chân mây xa.

Chiều đã lịm — cho ta, ôi thể chất
 Quên Tội tình cùng Lý tưởng chua cay,
 Kẻ tử đạo đến chia phần rơm rác
 Nơi bầy người sung sướng ngủ mềm tay.

Car j'y veux, puisque enfin ma cervelle vidée,
Comme le pot de fard gisant au pied d'un mur,
N'a plus l'art d'attifer la sanglotante idée,
Lugubrement bâiller vers un trépas obscur...

En vain ! l'Azur triomphe, et je l'entends qui chante
Dans les cloches. Mon âme, il se fait voix pour plus
Nous faire peur avec sa victoire méchante
Et du métal vivant sort en bleus angélus !

Il roule par la brume, ancien, et traverse
Ta native agonie ainsi qu'un glaive sûr :
Où fuir dans la révolte inutile et perverse ?
Je suis hanté. L'Azur ! l'Azur ! l'Azur ! l'Azur !

Óc trống rỗng, cuối cùng ta chỉ muốn
 Bên chân tường, như lọ phấn nằm tro,
 Không tô chuốt cầu kỳ nguồn Suy tưởng,
 Bước thê lương về lòng huyết lư mờ.

Chỉ hoài công ! Trời Xanh thôi đã thắng
 Hát theo chuông, lên tiếng giữa hồn ta,
 Khúc khải hoàn hung tàn gây khiếp đảm,
 Đáy chuông đồng lan tỏa nhạc xanh mờ !

Trong sương khói, từ ngàn xưa, đảo lộn
 Như gươm xuyên thân hấp hối bầm sinh,
 Cơn nổi loạn hảo huyền không chỗ trốn.
Ám ảnh hồn ta. Trời Xanh ! Trời Xanh !

APPARITION

La lune s'attristait. Des séraphins en pleurs
Rêvant l'archet aux doigts, dans le calme des fleurs
Vaporeuses, tiraient de mourantes violettes
De blancs sanglots glissant sur l'azur des corolles.
C'était le jour béni de ton premier baiser.
Ma songerie, aimant à me martyriser,
S'enivrait savamment du parfum de tristesse
Que même sans regret et sans déboire laisse
La cueillaison d'un rêve au cœur qui l'a cueilli.
J'errais donc, l'œil rivé sur le pavé vieilli,
Quand, avec du soleil aux cheveux, dans la rue
Et dans le soir, tu m'es en riant apparue
Et j'ai cru voir la fée au chapeau de clarté
Qui jadis sur mes beaux sommeils d'enfant gâté
Passait, laissant toujours de ses mains mal fermées
Neiger de blancs bouquets d'étoiles parfumées.

HIỂN HIỆN

Trăng buồn. Lệ nhỏ, thiên thần mơ
 Phiếm ngọc diu đưa, nổi lạng lơ
 Lan tỏa vườn cây, đàn hấp hối
 Lướt dòng nước nở trên đài hoa.
 Là ngày phước lộc nọ hôn đầu.
 Mơ mộng, yên chiều nổi khổ đau,
 Mê đắm làn hương phiến muộn ấy
 Mà không tiếc nuôi, còn vương sau
 Đóa mộng trong tim mở đón chào.
 Lang thang, mắt gấn trên hè cũ,
 Nắng vương tóc mơ, giữa phố phường,
 Chiều xuống, em tươi cười hiện đến,
 Ngỡ là tiên nữ nón pha sương
 Ngày xưa, mộng trẻ thơ kiều diễm,
 Để lại từ tay không khép kín,
 Chùm hoa sao trắng ngát đưa hương.

UN MATIN

Dès le matin, par mes grand'routes coutumières
Qui traversent champs et vergers,
Je suis parti clair et léger,
Le corps enveloppé de vent et de lumière.

Je vais, je ne sais où je vais, je suis heureux ;
C'est fête et joie en ma poitrine ;
Que m'importent droits et doctrines,
Le caillou sonne et luit sous mes talons poudreux ;

Je marche avec l'orgueil d'aimer l'air et la terre,
D'être immense et d'être fou
Et de mêler le monde et tout
A cet enivrement de vie élémentaire.

Oh ! les pas voyageurs et clairs des anciens dieux !
Je m'enfouis dans l'herbe sombre
Où les chênes versent leurs ombres
Et je baise les fleurs sur leurs bouches de feu.

Les bras fluides et doux des rivières m'accueillent ;
Je me repose et je repars
Avec mon guide, le hasard,
Par des sentiers sous bois dont je mâche les feuilles.

Il me semble jusqu'à ce jour n'avoir vécu
Que pour mourir et non pour vivre :
Oh ! quels tombeaux creusent les livres
Et que de fronts armés y descendent vaincus !

MỘT BUỔI SÁNG

Sáng sớm, men lần theo ngõ thuộc
 Bể qua đồng cỏ, rẽ vườn cây,
 Chân đi, tri nhẹ nhàng trong suốt
 Thở gió thơm lành, tắm nắng mai.

Không biết đi đâu, hồn sáng khoái ;
 Niềm vui trong ngực chứa căng đầy,
 Chẳng kể phương châm cùng thuyết lý,
 Ròn tan đá sỏi dưới chân giày !

Tôi đi, kiêu hãnh yêu mây gió,
 Kiêu hãnh vì xa rộng, đại cường,
 Trộn xen thế giới và muôn thứ
 Và nổi say đời sống hồn mang.

Ôi bước phiêu du của thánh thần ;
 Tôi vui thân giữa cỏ xanh um
 Nơi hàng sồi trút nghiêng tàng bóng,
 Hồn những đài hoa giữa nụ hồng.

Tay ôm sông nước dang chào đón ;
 Nghỉ mệt xong rồi lại dạo chơi,
 Tôi để tình cờ đưa dẫn lối
 Theo đường rợp lá ngắt mềm nhai,

Dường như mãi đến giờ, tôi sống
 Mà để vui chôn cả cuộc đời :
 Ôi huyết, sách bài đạo sâu thẳm
 Trán đầy vũ khí gục tàn hơi ;

Dites, est-il vrai qu'hier il existât des choses,
Et que des yeux quotidiens
Aient regardé, avant les miens,
Se pavoiser les fruits et s'exalter les roses !

Pour la première fois, je vois les vents vermeils
Briller dans la mer des branchages,
Mon âme humaine n'a point d'âge :
Tout est jeune, tout est nouveau sous le soleil.

J'aime mes yeux, mes bras, mes mains, ma chair, mon torse
Et mes cheveux amples et blonds
Et je voudrais, par mes poumons,
Boire l'espace entier pour en gonfler ma force.

Oh ! ces marches à travers bois, plaines, fossés,
Où l'être chante et pleure et crie
Et se dépense avec furie
Et s'enivre de soi ainsi qu'un insensé !

Cảnh vật hôm qua vẫn ở đây,
Và bao đôi mắt vẫn đêm ngày
Ngắm nhìn, trước phút tôi trông thấy,
Trái trái màu, hoa hương tỏa ngầy !

Tôi thấy lần đầu cơn gió thổi
Sáng ngời trong biển lá vòm cây,
Hồn không triu nặng dòng năm tháng,
Tất cả non xanh dưới ánh ngày.

Tôi yêu da thịt, yêu thân thể
Yêu mái tóc bồng xanh nước mây,
Tôi muốn thu vào đôi phôi bé
Không gian, cho sức lực no đầy.

Ôi buổi dạo rừng, băng hồ rảnh,
Khóc cười, ca hát với gào la ;
Tiêu phí cuộc đời trong thác loạn,
Say mềm như một kẻ vô tư !

HARMONIE DU SOIR

Voici venir les temps où vibrant sur sa tige
Chaque fleur s'évapore ainsi qu'un encensoir ;
Les sons et les parfums tournent dans l'air du soir
Valse mélancolique et langoureux vertige !

Chaque fleur s'évapore ainsi qu'un encensoir
Le violon frémit comme un cœur qu'on afflige ;
Valse mélancolique et langoureux vertige !
Le ciel est triste et beau comme un grand reposoir.

Le violon frémit comme un cœur qu'on afflige,
Un cœur tendre, qui hait le néant vaste et noir !
Le ciel est triste et beau comme un grand reposoir :
Le soleil s'est noyé dans son sang qui se fige...

Un cœur tendre, qui hait le néant vaste et noir,
Du passé lumineux recueille tout vertige !
Le soleil s'est noyé dans son sang qui se fige...,
Ton souvenir en moi luit comme un ostensor !

CHIỀU HỌA ĐIỀU

Này giờ phút run trên cánh lá lướt,
Từng dải hoa ngào ngạt tỏa trầm hương ;
Chiều, quay cuồng âm hưởng và sắc hương ;
Điều vũ sầu, cơn say xoàng uối nuốt !

Từng dải hoa ngào ngạt tỏa trầm hương ;
Vĩ cầm run như trái tim nhức buốt ;
Điều vũ sầu, cơn say xoàng uối nuốt,
Dang tay êm, trời diễm lệ và buồn.

Vĩ cầm run như trái tim nhức buốt ;
Trái tim tình hờn hư ảo mệnh mang !
Dang tay êm, trời diễm lệ và buồn ;
Mặt trời gục chết, máu đào loang ướm...

Trái tim tình hờn hư ảo mệnh mang,
Đón men say từ ngày xưa sáng suốt !
Mặt trời gục chết, máu đào loang ướm...
Kỷ niệm em lờ chói sáng như gương.

LE FLAMBEAU VIVANT

Ils marchent devant moi, ces Yeux pleins de lumières,
Qu'un Ange très savant a sans doute aimantés ;
Ils marchent, ces divins frères qui sont mes frères,
Secouant dans mes yeux leurs feux diamantés.

Me sauvant de tout piège et de tout péché grave,
Ils conduisent mes pas dans la route du Beau ;
Ils sont mes serviteurs et je suis leur esclave ;
Tout mon être obéit à ce vivant flambeau.

Charmants Yeux, vous brillez de la clarté mystique
Qu'ont les cierges brûlant en plein jour ; le soleil
Rougit, mais n'éteint pas leur flamme fantastique ;

Ils célèbrent la Mort, vous chantez le Réveil ;
Vous marchez en chantant le réveil de mon âme,
Astres dont nul soleil ne peut flétrir la flamme !

LỬA THIÊN

Đİ bên tôi, những Mắt đầy ánh sáng,
Thiên thần nào dũng lực đã thôi miên ;
Chúng bước đi, những bước chân thần thánh,
Lửa kim cương lay động mắt ưu phiền.

Cứu thoát tôi ngoài chông gai tội lỗi
Đưa tôi đi trong lối Cổ Hoa đầy ;
Là chúa tể, vừa là tên nô lệ,
Cả người tôi tuân đước lửa nồng say.

Mắt kiêu diễm sáng ngời tia thần bí,
N như giữa ngày tim nến cháy lung linh ;
Vùng dương đỏ, không tàn lán quái dị
Ca Tử thần ; người hát khúc Vươn-Lên ;

Người bước đi, ca thức tỉnh hồn người,
Những vì sao, ánh lửa chẳng mờ phai !

LA CHEVELURE

O toison moutonnant jusque sur l'encolure !
O boucles ! O parfum chargé de nonchaloir !
Extase ! pour peupler ce soir l'alcove obscure
Des souvenirs dormant dans cette chevelure,
Je la veux agiter dans l'air comme un mouchoir !

La langoureuse Asie et la brûlante Afrique,
Tout un monde lointain, absent, presque défunt,
Vit dans tes profondeurs, forêt aromatique !
Comme d'autres esprits voguent sur la musique,
Le mien, ô mon amour ! nage sur ton parfum.

J'irai là-bas où l'arbre et l'homme, pleins de sève,
Se pâment longuement sous l'ardeur des climats ;
Fortes tresses, soyez la houle qui m'enlève !
Tu contiens, mer d'ébène, un éblouissant rêve
De voiles, de rameurs, de flammes et de mâts :

Un port retentissant où mon âme peut boire
A grands flots le parfum, le son et la couleur ;
Où les vaisseaux, glissant dans l'or et dans la moire,
Ouvrent leurs vastes bras pour embrasser la gloire
D'un ciel pur où frémit l'éternelle chaleur.

MÁI TÓC

Ôi tóc gọn đến tận cùng gáy nồn !
 Những lượn tóc mềm, hương trữu dề mê !
 Ôi khoái lạc ! để buồng khuya lan tỏa
 Kỷ niệm nằm say ngủ mái tóc kia,
 Ta muốn lay như một mảnh khăn thề !

Á châu nảo nùng, Phi châu bỏng rát,
 Cả một miền xa vắng đã vùi chôn,
 Sống trong thẳm sâu, khu rừng ngào ngạt !
 Như linh hồn bơi giữa biển thanh âm,
 Thần trí ta trôi nổi giữa hương trầm.

Ta đến chốn cây người tràn nhựa sống,
 Ngất ngậy hoài trong khí hậu nồng say ;
 Tóc quỳn lợc, xin làm làn sóng cuộn !
 Biển nhung đen, người ủ mộng hồng tươi
 Bằng cánh bướm, đuốc lửa, mái chèo bơi :

Một hải cảng vang rền hồn ngửa uống
 Từng dòng hương, màu sắc với âm thanh ;
 Nơi thuyền lướt trong vàng, trong hoa gấm,
 Mở tay dài ôm khoác ánh quang vinh
 Cửa trời trong nơi khí ẩm chao mình.

Je plongerai ma tête amoureuse d'ivresse
Dans ce noir océan où l'autre est enfermé ;
Et mon esprit subtil que le roulis caresse
Saura vous retrouver, ô féconde paresse,
Infinis bercements du loisir embaumé !

Cheveux bleus, pavillon de ténèbres tendues,
Vous me rendez l'azur du ciel immense et rond ;
Sur les bords duvetés de vos mèches tordues
Je m'enivre ardemment des senteurs confondues
De l'huile de coco, du musc et du goudron.

Longtemps ! toujours ! ma main dans ta cririère lourde
Sèmera le rubis, la perle et le saphir,
Afin qu'à mon désir tu ne sois jamais sourde !
N'es-tu pas l'oasis où je rêve et la gourde
Où je hume à longs traits le vin du souvenir ?

Ta sẽ vục mái đầu yêu, mê đắm
 Trong biển đen cầm giữ mái đầu ngoan ;
 Hồn siêu thoát, sóng êm dềm mơn tròn,
 Sẽ tìm em, ôi biếng nhác hòa chan,
 Nổi ấp yêu giờ nhàn rồi thơm nồng !

Hỡi tóc xanh, điện đài giăng bóng tối,
 Ngươi trao ta sắc biếc của trời xa ;
 Bờ nhung lụa tóc ơ thờ xỏa rồi,
 Ta ngây say trong hương vị mơ hồ
 Của xạ hươu, dầu hắc lẩn hương dừa.

Mãi hồi lâu, tay trong đầu trĩu nặng,
 Gieo kim cương, ngọc biếc, hạt trai hồng,
 Trước nổi say ta, ngươi dừng nín lặng !
 Ngươi, đảo dừa mơ ước, nước xanh trong,
 Nơi ta say men kỷ niệm tuôn dòng.

LE CYGNE

Sans bruit, sous le miroir des lacs profonds et calmes,
Le cygne chasse l'onde avec ses larges palmes,
Et glisse. Le duvet de ses flancs est pareil
A des neiges d'avril qui croulent au soleil ;
Mais, ferme et d'un blanc mat, vibrant sous le zéphire
Sa grande aile l'entraîne ainsi qu'un lent navire.
Il dresse son beau col au-dessus des roseaux,
Le plonge, le promène allongé sur les eaux,
Le courbe gracieux comme un profil d'acanthé
Et cache son bec noir dans sa gorge éclatante,
Tantôt le long des pins, séjour d'ombre et de paix,
Il serpente, et laissant les herbages épais
Traîner derrière lui comme une chevelure,
Il va d'une tardive et languissante allure.
La grotte où le poète écoute ce qu'il sent,
Et la source qui pleure un éternel absent,
Lui plaisent : il y rôde ; une feuille de saule
En silence tombée effleure son épaule.
Tantôt il pousse au large, et, loin du bois obscur,
Superbe, gouvernant du côté de l'azur,
Il choisit pour fêter sa blancheur qu'il admire,

THIÊN NGÀ

Không tiếng động, dưới gương hồ sâu lặng,
 Chim Thiên nga đùa sóng, căng xoè bơi,
 Lướt êm đi. Lòng bên mình như thể
 Tuyết mùa xuân tan dưới ánh mặt trời ;
 Nhưng cứng cõi, trắng mờ, rung trước gió
 Cánh đưa mình thuyền chậm lững lờ trôi.
 Cỏ xinh đẹp vươn qua mảnh lau cỏ
 Vực xuống sâu, rồi trên nước, duỗi dài
 Nét mỹ miều như một cánh tay ai,
 Và dấu mỏ đen tuyền trong gáy thắm.
 Lúc thì dỗi rặng tùng nơi im bóng,
 Chim uốn mình, rơm cỏ chất đùn cao
 Kéo lê thê như mái tóc đẵng sau,
 Chim bơi đi, dáng lặng lờ uể oải.
 Chốn hang sâu, nơi nhà thơ ngâm ngợi,
 Suối khóc thương người khuất mặt nghìn năm,
 Chim lượn quanh, thỏa thích, lá thù dương
 Rơi lặng lẽ, lướt trên bờ vai trắng.
 Lúc lại vượt ra khơi, rời rừng thẳm,
 Bóng diễm kiều bơi về phía trời xa,
 Và đề khoe màu lông trắng tinh mơ,

La place éblouissante où le soleil se mire.
Puis quand les bords de l'eau ne se distinguent plus
A l'heure où toute forme est un spectre confus,
Où l'horizon brunit rayé d'un long trait rouge,
Alors que pas un jonc. pas un glaïeul ne bouge,
Que les rainettes font dans l'air serein leur bruit
Et que la luciole au clair de lune luit
L'oiseau dans le lac sombre où sous lui se reflète
La splendeur d'une nuit lactée et violette
Comme un vase d'argent parmi des diamants,
Dort, la tête sous l'aile, entre deux firmaments.

Chim lựa chỗ sáng ngời tia nắng dọi.
 Khi bờ nước mờ dần trong chiều tối
 Những vòm cây thành cụm bóng mơ màng,
 Chân mây nâu, làn đỏ thắm vắt ngang,
 Khi lau sậy, xương bồ đều im lặng,
 Tiếng ếch nhái giữa trời êm đưa vắng,
 Dưới trăng thanh đom đóm lập lòe bay,
 Chim thiên nga, trong hồ nước in soi
 Vẻ lộng lẫy một đêm sao tím lạnh,
 Bình bạc lẫn ngàn kim cương lấp lánh,
 Cánh ấp đầu, nằm ngủ giữa trời mây.

OCTOBRE

Avant que le froid glace les ruisseaux
Et voile le ciel de vapeurs moroses,
Ecoute chanter les derniers oiseaux,
Regarde fleurir les dernières roses.

Octobre permet un moment encor
Que dans leur éclat les choses demeurent ;
Son couchant de pourpre et ses arbres d'or
Ont le charme pur des beautés qui meurent.

Tu sais que cela ne peut pas durer,
Mon cœur ; mais malgré la saison plaintive,
Un moment encor tâche d'espérer
Et saisis du moins l'heure fugitive.

Bâti en Espagne un dernier château,
Oubliant l'hiver, qui frappe à nos portes
Et vient balayer de son dur râteau
Les espoirs brisés et les feuilles mortes.

THÁNG MƯỜI

Khi làn hơi lạnh chưa đông băng
Chưa phủ bầu trời dải tuyết sương
Này lắng lời chim vương sót lại
Và xem nở muôn đóa hoa hương.

Tháng mười lưỡng lự trong giây lát :
Cảnh vật còn nguyên nét sáng tươi ;
Cây cỏ vàng ngời, chiều thắm đỏ,
Say trong vẻ đẹp sắp tàn phai.

Lòng biết rằng không thể kéo dài,
Nhưng dù đang giữa tháng buồn ngầy,
Gượng niềm hy vọng thời gian nữa
Cầm níu đôi giờ phút thoảng bay.

Xây ở Tây Ban một ảo đài
Quên mùa đông đến ở bên ngoài
Đưa cào quét sạch luôn đi cả
Hy vọng tan lìa, lá úa phai.

RUINE DU COEUR

Mon cœur était comme un palais romain,
Tout construit de granit choisis, de marbre rares,
Bientôt les passions comme un flot de barbares,
L'envahissent, la hache ou la torche à la main.

Ce fut une ruine alors — Nul bruit humain.
Vipères et hiboux — terrains de fleurs avarés,
Partout gisaient brisés, porphyres et carrares ;
Et les ronces avaient effacé le chemin.

Je suis resté longtemps, seul, devant mon désastre ;
Des midis sans soleil, des minuits sans un astre,
Passèrent, et j'ai, là, vécu d'horribles jours ;

Mais tu parus enfin, blanche dans la lumière
Et, bravement, afin de loger nos amours,
Des débris du palais j'ai bâti ma chaumière.

ĐIỀU TÀN

Lòng thuở trước như đèn đài La Mã
 Bể hoa cương, bể cầm thạch mỹ miều
 Con mê đắm khác gì loài man rợ
 Đến xâm lăng, tay đuốc lửa, tay rìu.

Rồi từ đó hoang tàn không tiếng nói.
 Rắn độc, diều hâu—hoa lá sần si.
 Những miếng đá khắp nơi nằm rơi vãi ;
 Loài cỏ gai trần phủ lối chân đi.

Cô đơn mãi, đứng trước cơn tàn phá ;
 Những ngày không nắng, những tối không sao,
 Trôi qua thế, ôi phút giờ kinh hãi ;
 Em về đây trong ánh sáng ngọt ngào ;

Và can đảm, đề chở che tình ái,
 Tôi xây lều bằng vụn vỡ năm nao.

LES PAS

Tes pas, enfants de mon silence,
Saintement, lentement placés,
Vers le lit de ma vigilance
Procèdent muets et glacés.

Personne pure, ombre divine,
Qu'ils sont doux, tes pas retenus !
Dieux !... tous les dons que je devine
Viennent à moi sur ces pieds nus !

Si, de tes lèvres avancées,
Tu prépares pour l'apaiser,
A l'habitant de mes pensées
La nourriture d'un baiser,

Ne hâte pas cet acte tendre,
Douceur d'être et de n'être pas,
Car j'ai vécu de vous attendre.
Et mon cœur n'était que vos pas.

NHỮNG BƯỚC CHÂN

Những bước chân đi của lặng im,
Đặt lên chầm chậm, bước thần tiên,
Hương về giường đợi niềm thao thức,
Dò ngõ bằng hàn lối nín thính.

Bóng hình linh diệu và thanh khiết,
Lần bước đặt dè êm ái sao !
Tất cả tài năng ta đoán biết
Quay về trên những gót chân đào !

Vì thử bằng đôi môi hẹn ước
Ngươi lo sắp sẵn chiếc hôn nồng
Đề đem môn trón cùng ve vuốt
Kẻ ngụ cư nằm trong nỗi cân.

Đừng vội hành vi ngon ngọt đó,
Nỗi êm đềm giữa có và không,
Vì ta vẫn sống bằng mong đợi,
Trong trái tim đầy những bước chân.

FRAGMENTS DU « NARCISSE »

Que tu brilles enfin, terme pur de ma course !

Ce soir, comme d'un cerf, la fuite vers la source
 Ne cesse qu'il ne tombe au milieu des roseaux,
 Ma soif me vient abattre au bord même des eaux,
 Mais pour désaltérer cette amour curieuse,
 Je ne troublerai pas l'onde mystérieuse :
 Nymphes ! si vous m'aimez, il faut toujours dormir !
 La moindre âme dans l'air vous fait toutes frémir ;
 Même, dans sa faiblesse, aux ombres échappée,
 Si la feuille éperdue effleure la napée,
 Elle suffit à rompre un univers dormant..
 Votre sommeil importe à mon enchantement,
 Il craint jusqu'au frisson d'une plume qui plonge !
 Gardez-moi longuement ce visage pour songe
 Qu'une absence divine est seule à concevoir !
 Sommeil des nymphes, ciel, ne cessez de me voir !

Rêvez, rêvez de moi !... Sans vous, belles fontaines,
 Ma beauté, ma douleur, me seraient incertaines.
 Je chercherais en vain ce que j'ai de plus cher,
 Sa tendresse confuse étonnerait ma chair,
 Et mes tristes regards, ignorants de mes charmes,
 A d'autres que moi-même adresseraient leurs larmes...

Vous attendiez, peut-être, un visage sans pleurs,
 Vous calmes, vous toujours de feuilles et de fleurs,
 Et de l'incorruptible altitude hantées,
 O Nymphes !.. Mais docile aux pentes enchantées

BÊN BỜ SUỐI

Hãy ngồi lên, giới hạn quãng đường đi !

Chiều nay, loài hươu, dòng suối men về
 Chỉ dừng lại khi rơi vào lau cỏ,
 Con khát đến, bên bờ, tôi gục ngã.
 Nhưng để làm người dịu mỗi tình kia,
 Tôi không gây vẩn đục nước huyền vi :
 Hỡi Thần Nữ ! yêu tôi, xin hãy ngủ !
 Chút linh hồn trong không, người hãi sợ !
 Ngay hình hài yếu đuối, tách lia đêm,
 Chiếc lá sững sờ lả xuống làn êm,
 Đủ phá vỡ cả bầu trời yên nghỉ...
 Giấc ngủ người liên quan niềm hoan hỷ
 Ngại thoảng rừng mình lòng nhẹ chìm sâu !
 Khuôn mặt mơ mòng xin hãy giữ lâu,
 Trong khuất vắng thánh thần, mong lý hội !
 Giấc thần nữ xin đừng ngưng soi rọi !

Hãy mơ về tôi ! ... Không có suối ngồi
 Nhan sắc, khổ đau, mờ ảo trong tôi.
 Sẽ hoài công tìm kiếm điều tha thiết,
 Vẻ ngon ngọt làm ngõ ngang da thịt,
 Mắt không hay kiều my ở trên thân
 Lệ đem trao cho ai khác lạ lòng...

Người chờ đợi dung nhan không lệ ứa,
 Người, bình lặng, người bằng hoa, bằng lá,
 Bằng nền cao mê hoặc chẳng phai tàn,
 Ôi Nữ-Thần !... Chịu theo nẻo ca hoan,

Qui me firent vers vous d'invincibles chemins,
Souffrez ce beau reflet des désordres humains !

Heureux vos corps fondus, Eaux planes et profondes !
Je suis seul !...Si les Dieux, les échos et les ondes
Et si tant de soupirs permettent qu'on le soit !
Seul !...mais encor celui qui s'approche de soi
Quand il s'approche aux bords que bénit ce feuillage...

Des cimes, l'air déjà cesse le pur pillage ;
La voix des sources change, et me parle du soir ;
Un grand calme m'écoute, et j'écoute l'espoir.
J'entends l'herbe des nuits croître dans l'ombre sainte,
Et la lune perfide élève son miroir
Jusque dans les secrets de la fontaine éteinte...
Jusque dans les secrets que je crains de savoir,
Jusque dans le repli de l'amour de soi-même,
Rien ne peut échapper au silence du soir...
La nuit vient sur ma chair lui souffler que je l'aime.
Sa voix fraîche à mes vœux tremble de consentir ;
A peine, dans la brise, elle semble mentir,
Tant le frémissement de son temple tacite
Conspire au spacieux silence d'un tel site.

O douceur de survivre à la force du jour,
Quand elle se retire enfin rose d'amour,
Encore un peu brûlante, et lasse, mais comblée,
Et de tant de trésors tendrement accablée
Par de tels souvenirs qu'ils empourprent sa mort,
Et qu'ils la font heureuse agenouiller dans l'or,
Puis s'étendre, se fondre, et perdre sans vendange,
Et s'éteindre en un songe en qui le soir se change.

Tôi đi đến, lối mòn không thể cưỡng,
Xin chịu lấy ánh phàm nhân hỗn loạn !

Nước tan hòa, an lạc, phẳng và sâu !
Tôi cô đơn !... Như lời vọng, sóng xao,
Và hơi thở để cho tôi mãi thế !

Tôi cô đơn !... nhưng đến gần một kẻ,
Khi đến gần bờ nước phủ vòm cây...

Từ đỉnh cao, không khi đã ngừng lay ;
Lời suối đời, kẻ nổi chiều im lắng ;
Yên tĩnh nghe tôi, tôi nghe hy vọng.
Nghe cỏ vươn trong bóng tối thần tiên,
Và vành trăng điệu trá vừa nhô lên
Soi đến giữa ẩn tàng dòng suối tắt..
Soi đến ẩn tàng tôi không dám gặp,
Đến bên trong nếp ủ của tình yêu,
Không có gì len khỏi nỗi êm chiều...
Kề da thịt đêm ngổ lời yêu mến.
Giọng tươi mát run theo điều ước nguyện ;
Dường như đêm, vừa trong gió, dỗi lừa,
Vì rầy run dài điện đứng trầm mơ
Đồng lõa với vẻ im lìm cảnh vật.

Nỗi êm dịu sau lửa ngày sống sót,
Sức mạnh lui về hồng rực tình thương,
Còn chút nồng nàn, mệt mỏi, đầy vương,
Và trĩu nặng dưới kho tàng vô giá
Mà kỷ niệm nhuộm pha hồng mộ đá,
Khiến quyền uy sung sướng ngã trên vàng,
Duỗi ra, tan đi, mất hết mùa màng,
Và lịm giữa giấc mơ chiều cải biến.

Quelle perte en soi-même offre un si calme lieu !
L'âme jusqu'à périr, s'y peache pour un Dieu
Qu'elle demande à l'onde, onde déserte, et digne
Sur son lustre, du lisse effacement d'un cygne. .

A cette onde jamais ne burent les troupeaux !
D'autres, ici perdus, trouveraient le repos,
Et dans la sombre terre un clair tombeau qui s'ouvre...
Mais ce n'est pas le calme, hélas ! que j'y découvre !
Quand l'opaque délice où dort cette clarté
Cède à mon corps l'horreur du feuillage écarté,
Alors, vainqueur de l'ombre, ô mon corps tyrannique,
Repoussant aux forêts leur épaisseur panique,
Tu regrettes bientôt leur éternelle nuit !
Pour l'inquiét Narcisse, il n'est ici qu'ennui !
Tout m'appelle et m'enchaîne à la chair lumineuse
Que m'oppose des eaux la paix vertigineuse !

Que je déplore ton éclat fatal et pur,
Si mollement de moi fontaine environnée,
Où puisèrent mes yeux dans un mortel azur
Les yeux mêmes et noirs de leur âme étonnée,

Profondeur, profondeur, songes qui me voyez,
Comme ils verraient une autre vie,
Dites, ne suis-je pas celui que vous croyez,
Votre corps vous fait-il envie ?
Cessez, sombres esprits, cet ouvrage anxieux
Qui se fait dans l'âme qui veille ;
Ne cherchez pas en vous, n'allez surprendre aux cieux
Le malheur d'être une merveille :
Trouvez dans la fontaine un corps délicieux...

Ôi chìm đắm, hiến dâng miền yên tĩnh !
Linh hồn nghiêng, hủy hoại, tới Thần Linh,
Mà nài van cùng giòng nước long lanh
Nét mờ xóa cánh thiên nga li phảng..

Bầy thú vật chẳng men tìm làn sóng !
Kẻ lạc loài bắt gặp nổi bình an,
Đất thâm u, mờ tươi sáng mở dang .
Nhưng chẳng phải niềm êm tôi khám phá !
Khi khoái lạc đục mờ tia sáng ngủ
Dành thân tôi nổi sợ rẽ vòm cây,
Thẳng đêm đen, ôi thân thể quyền oai,
Đầy lui vẻ rậm dày rừng run khiếp,
Ngươi sẽ tiếc bóng đêm mờ bắt diệt !
Vội kẻ lo âu, suốt gợn buồn phiền !
Tất cả gọi kêu, da thịt tinh tuyền
Nước bình lặng hôn mê dần trước mặt !

Tôi than van cùng ánh ngời khe khát,
Suối phủ vẫy mềm mại bởi người tôi,
Nơi mắt tôi tìm giữa sắc xanh trời
Mắt đen tối của linh hồn bỏ ngõ.

Ôi đáng mộng, làn nước sâu soi tỏ,
Ngắm nhìn tôi như ai khác lạ lòng,
Phải chẳng tôi mà người vẫn chờ mong,
Thân thể ấy có làm người ganh tỵ ?
Hỡi hồn buồn, ngừng công trình lo nghĩ
Dừng xây nên trong thao thức tâm hồn ;
Đừng kiếm tìm, đón bắt giữa trời sương
Điều tai họa, biến mình nên kỳ vật :
Tìm trong suối một thân hình đường mật...

Prenant à vos regards cette parfaite proie,
Du monstre de s'aimer faites-vous un captif ;
Dans les errants filets de vos longs cils de soie
Son gracieux éclat vous retienne pensif ;

Mais ne vous flattez pas de le changer d'empire.
Ce cristal est son vrai séjour ;
Les efforts mêmes de l'amour
Ne le sauraient de l'onde extraire qu'il n'expire...

PIRE.

Pire ?...

Quelqu'un redit *pire*... O moqueur !
Écho lointaine est prompte à rendre son oracle !
De son rire enchanté, le roc brise mon cœur,
Et le silence, par miracle
Cesse !. . parle, renaît, sur la face des eaux...
Pire ?...

Pire destin !... vous le dites, roseaux,
Qui reprîtes des vents ma plainte vagabonde !
Antres, qui me rendez mon âme plus profonde,
Vous renflez de votre ombre une voix qui se meurt...
Vous me le murmurez, ramures !... O rumeur
Déchirante, et docile aux souffles sans figure,
Votre or léger s'agite, et joue avec l'augure...
Tout se mêle de moi, brutes divinités !
Mes secrets dans les airs sonnent ébruités,
Le roc rit ; l'arbre pleure ; et par sa voix charmante,
Je ne puis jusqu'aux cieus que je ne me lamente
D'appartenir sans force à d'éternels attraits !
Hélas ! entre les bras qui naissent des forêts,

Trước tia nhìn, nắm giữ miếng mồi ngon,
 Bắt quái vật tự yêu mình tù hãm ;
 Trong lưới lang thang mi dài tơ nhung
 Vẻ tươi sáng yêu kiều làm suy tưởng ;

Đừng tự phụ đổi thay miền sinh trưởng.
 Khỏi gương trong : nơi trú ngụ muôn đời ;
 Những cố gắng dù bằng tình yêu chuộng
 Không gạn từ sóng nước, khỏi tàn phai...

PHAI.

Tàn phai ?

Ai chế riều : tàn phai !

Lời tiên tri, trao đồng vọng xa xôi !
 Cười hoan lạc, đá làm tim đập vỡ,
 Và im lặng, bỗng dưng, do phép lạ,
 Bỗng dưng ngừng !... vang dậy giữa trời êm...
 Phai ?...

Kiếp tàn phai !... Ngươi bảo, lau mềm,
 Ghì trong gió lời than buồn phiêu lãng !
 Hang, trao lại linh hồn tôi sâu thẳm,
 Trong đêm đen, vang tiếng nói im dần...
 Và lá cành thủ thỉ giọng đau thương,
 Chiu hơi thở mơn man không hình dáng,
 Vàng lay nhẹ, dờn đùa cùng biểu tượng...
 Ở trong tôi xen dự bóng linh thần !
 Điều ần tàng tiết lộ giữa không trung,
 Cây lá khóc ; đá cười ; lời say đắm
 Vươn đến tận từng trời, tôi than vãn
 Đã thuộc về sức kéo niu thiên thâu !
 Ôi ! trong tay sinh từ giữa rừng sâu,

Une tendre lueur d'heure ambiguë existe...
Là, d'un reste du jour, se forme un fiancé,
Nu, sur la place pâle où m'attire l'eau triste,
Délicieux démon désirable et glacé !

Te voici, mon doux corps de lune et de rosée,
O forme obéissante à mes vœux opposée !
Qu'ils sont beaux, de mes bras les dons vastes et vains !
Mes lentes mains, dans l'or adorable se lassent
D'appeler ce captif que les feuilles enlacent ;
Mon cœur jette aux échos l'éclat des noms divins !

Mais que ta bouche est belle en ce muet blasphème !
O semblable !... Et pourtant plus parfait que moi-même
Éphémère immortel, si clair devant mes yeux,
Pâles membres de perle, et ces cheveux soyeux,
Faut-il qu'à peine aimés, l'ombre les obscurcisse,
Et que la nuit déjà nous divise, ô Narcisse,
Et glisse entre nous deux le fer qui coupe un fruit !
Qu'as-tu ?

Ma plainte même est funeste ?...

Le bruit

Du souffle que j'enseigne à tes lèvres, mon double,
Sur la limpide lame a fait courir un trouble !...
Tu trembles !... Mais ces mots que j'expire à genoux
Ne sont pourtant qu'une âme hésitante entre nous,
Entre ce front si pur et ma lourde mémoire...
Je suis si près de toi que je pourrais te boire,
O visage !... Ma soif est un esclave nu...

Jusqu'à ce temps charmant je m'étais inconnu,
Et je ne savais pas me chérir et me joindre !
Mais te voir, cher esclave, obéir à la moindre

Ánh mềm mại phút mơ hồ hiện hữu...
 Thành trong nắng chiều vương, hình yêu dấu,
 Lộ trần trường, trên làn nước diu đưa,
 Quái vật ngọt ngào bằng giá ước mơ !

Là người đây, bằng sương trắng kết đọng,
 Ôi hình thề chiu theo niềm ước vọng !
 Diễm kiều chưa, nắng khiêu cánh tay dang !
 Bàn tay êm, mệt mỏi giữa tơ vàng
 Nổi kêu gọi kẻ lưu cầm, lá niu ;
 Trao lời vọng ánh ngời tên ảo diệu !

Môi tươi xinh, lời lảng mạn nín cảm !
 Hoàn mỹ hơn ta, ôi kẻ tương đồng,
 Kẻ bất diệt mong manh và sáng rõ,
 Thân tái nhạt ngọc trai, đầu óng ả,
 Vừa thương yêu, bóng tối đồ nhòa phai,
 Và đêm mờ búa đến rẽ chia hai,
 Len vào giữa làn dao phân trái mộng !
 Người sao thế ?

Lời than buồn ?

Tiếng động

Của làn hơi, hóa thề, truyền môi người,
 Trên giong trong làm vẫn đục gọn dài !...
 Người run rẩy !... Những lời ta than thở
 Chỉ là chút linh hồn đang lưỡng lự
 Giữa trán tinh khôi, ký ức nặng nề...
 Gần người sao ! ta có thể ôm ghi...
 Nổi khao khát : trần trường tên nó lệ...

Ta chẳng biết, đến giờ này diễm lệ,
 Chẳng yêu chiều, kết hợp với thân ta!
 Nhưng nhìn người, ôi nó lệ, tồn thờ

Des ombres dans mon cœur se fuyant à regret,
Voir sur mon front l'orage et les feux d'un secret,
Voir, ô merveille, voir ! ma bouche nuancée
Trahir... peindre sur l'onde une fleur de pensée,
Et quels événements étinceler dans l'œil !

J'y trouve un tel trésor d'impuissance et d'orgueil
Que nulle vierge enfant échappée au satyre,
Nulle ! aux fuites habiles, aux chutes sans émoi,
Nulle des nymphes, nulle amie, ne m'attire
Comme tu fais sur l'onde, inépuisable Moi !...

Từng hình bóng trong tim ta trốn lẫn,
Nhìn trên trán, gió mưa niền bí ẩn,
Ôi kỳ quan, nhìn môi đôi hình dung...
Phác vẽ bông hoa tư tưởng trên dòng,
Và biển tượng nào ngời trong đáy mắt !

Ta tìm đó một kho tàng bất lực
Không nữ trinh nào, thoát khỏi thần linh,
Nhờ trốn chạy nhanh, rơi ngã im lìm,
Không trinh nữ, cô bạn nào, ôm vít
Trên làn nước như ngời, Ta bắt tuyệt !...

MỤC LỤC

<i>L'automne</i>	8
<i>Mùa thu</i>	9
<i>Le souvenir</i>	12
<i>Kỷ niệm</i>	13
<i>Ischia</i>	18
<i>Trên bãi biển</i>	19
<i>Soleil couchant</i>	26
<i>Chiều tà</i>	27
<i>Puisque j'ai mis ma lèvre</i>	28
<i>Vì ta đã kề môi</i>	29
<i>Ce qu'on entend sur la montagne</i>	30
<i>Lời vọng đầu non</i>	31
<i>La nuit de Mai</i>	36
<i>Đêm tháng Năm</i>	37
<i>Lucie</i>	52
<i>Trinh nữ</i>	53
<i>Chanson d'automne</i>	58
<i>Thơ ca</i>	59
<i>Ariette</i>	60
<i>Đoản ca</i>	61
<i>Soleils couchants</i>	62
<i>Hoàng hôn</i>	63
<i>Le ciel est par-dessus le toit..</i>	64
<i>Nền trời trên mái</i>	65
<i>Nevermore</i>	66
<i>Không bao giờ nữa</i>	67
<i>Le bateau ivre</i>	68
<i>Thuyền say</i>	69

<i>Quatrain</i>	78
<i>Bốn câu</i>	79
<i>Sensation</i>	80
<i>Cảm giác</i>	81
<i>La colline</i>	82
<i>Ngọn đồi</i>	83
<i>Odelette</i>	84
<i>Đoản ca</i>	85
<i>Le jardin mouillé</i>	86
<i>Mưa vườn</i>	87
<i>L'azur</i>	88
<i>Xanh</i>	89
<i>Apparition</i>	92
<i>Hiện hiện</i>	93
<i>Un matin</i>	94
<i>Một buổi sáng</i>	95
<i>Harmonie du soir</i>	98
<i>Chiều họa diệu</i>	99
<i>Le flambeau vivant</i>	100
<i>Lửa thiêng</i>	101
<i>La chevelure</i>	102
<i>Mái tóc</i>	103
<i>Le cygne</i>	106
<i>Thiên Nga</i>	107
<i>Octobre</i>	110
<i>Tháng mười</i>	111
<i>Raine du coeur</i>	112
<i>Điều tàn</i>	113
<i>Les pas</i>	114
<i>Những bước chân</i>	115
<i>Fragments du «Narcisse»</i>	116
<i>Bén bờ suối</i>	117

**MÁI TÓC, NGUYÊN BẢN PHÁP VĂN
BẢN VIỆT HOA TƯỚNG DUNG, HÌNH
BÌA HOA TƯỚNG DUNG TRÌNH BÀY
IN XONG TẠI SAIGON THÁNG BA
NĂM MỘT NGÀN CHÍN TRĂM SÁU
MƯƠI BA NGOÀI NHỮNG BẢN
THƯỜNG CÒN IN THÊM NĂM MƯƠI
BẢN ĐẶC BIỆT DÀNH RIÊNG CHO
NHỮNG BẠN YÊU THƠ.**

BẢN ĐẶC BIỆT

ĐÍNH CHÍNH

Trang	Dòng	Chữ in sai	Xin đọc là
7	10	Beaudelaire	Baudelaire
20	1	renait	renait
20	5	torents	torrents
		de la vie	de vie
22	13	la mousse	la mousse a
		pour nous	pour nous
26	13	corubant	courbant
29	4	Tỏa từ	Tỏa tự
29	8	đáy nhìn	mắt chìm
30	25	épats	épars
31	15	rề	rền
95	12	Và	Vào
98, 100		Beaudelaire	Baudelaire
102, 104			
98	14	vertige	vestige
99	14	Đón men say	Đón di-tích
118	28	sans vendange	sa vendange

Đang in :

MẶT HỒ

thơ Lamartine

ĐÊM THÁNG NĂM

thơ Alfred de Musset

KHÚC CA HOÀNG HÔN

thơ Victor Hugo

THU CA

thơ Verlaine

HOA ĐẠI

thơ Beaudelaire

KIỆU MỸ

thơ Valéry